

genc BİRİKİM

Değerli Okurlarımız,

Yaratıcımız ve sahibimiz Yüce Allah'a hamd, Peygamberimiz Muhammed Rasulallah'a da salât ve selam olsun. Yeryüzünde bulunma amacı; sadece Yüce Allah'a kulluk etmek, O'nun rızasını gözetmek, yine O'nun dini, rızası ve davası için çalışmak, yaşamak ve mücadele etmek olan mü'minlere, Müslümanlara da selam olsun.

Yeryüzü kana, gözyaşına, feryada, zulüm ve işgale doydum ama zalimler ve işgalciler bir türlü doymadılar nasipsizliğe, aşağılığa, kan içmeye.

Vahiy, sadece zulmedenlere dokunmayacak bir azabın varlığına şahit tutuyor bizi ve asla seyirci kalmamamızı istiyor (8/Enfal, 25). *Sünnet*; elimizle, dilimizle ve kalbimizle zulme, haksızlığa, kötülüğe engel olmayı, karşı çıkmaya çalışmayı bekliyor bizden. Hep en sonuncusuna mı yetecek gücümüz? Hep buğzetmek, kin ve öfke duymak, kınamak, dua etmek, eylem, gösteri, program tertip etmek mi düşecek payımıza? Kâfir ve zalimlerin hep keyif çattığına, mazlumların da hep ağladığına, öldüğüne mi şahit olacak gözler, gönüller?

Nerede ümmetin (!) güç ve kudret sahipleri? Yoksa biz de Hz. Musa'ya (as), kavminin dediğinin bir benzeri gibi Filistinli kardeşlerimize, "Gidin, israil'e karşı Rabbinizle birlikte savaşın" mı diyoruz (5/Maide, 24)? Ya da Bedir günü, Sa'd b. Muaz (ra) gibi "Ya Rasulallah, seni hak peygamber olarak gönderen Yüce Allah'a yemin ederim ki bize, şu denizi gösterip içine dalsan, seninle birlikte biz de dalarız. Hiçbirimiz geri kalmayız. İslam düşmanlarıyla çarpışmayı da seve seve kabul ederiz. Savaştan geri dönmeyiz. Düşman karşısında sabır ve sebatla savaşırız." diyerek malla, canla, maddi ve manevi ne gerekiyorsa yapmalı mıyız?

Yüce Rabbimiz, zulmün son bulduğu, mazlumların yüzünün güldüğü, halkı Müslüman olan toprakların tamamının İslam'ın hâkimiyetine girdiği günleri uzak eylemesin. Bizlere de

mü'min tavrı neyi gerektiriyorsa onu yapmayı nasip ve müyesser kılsın. Henüz girdiğimiz Üç Aylar'ı, Filistin'in ve bütün Müslüman mazlum coğrafyanın kurtuluşuna vesile eylesin. Âmin.

Değerli yazarımız Ali Kaçar, "**Filistin Direnişi ve Toprak Meselesi**" başlıklı makalesinde; Filistin direnişinin geçmişini ve Filistinlilerin toprak sattığı yalanını gündeme getirerek göz ardı edilen hakikatleri, bizlere hatırlatıyor.

Sayımızın dosya konusunu, "**Müslümanların Ahlakî Yozlaşma ve Alçalmalara Karşı Çözümleri**" olarak belirledik. Dosya konusu çerçevesinde yazarlarımız; Emrah Doğru, Erdal Tuğrul, Sercan Akbayrak, Rüveyde Bera Pala, Sümeyye Demirci ve Taşkın Önel görüş ve düşüncelerini bizlerle paylaştılar.

Ayrıca Fatih Pala'nın "**İman, Değişim Gerçekleştiriyorsa İmandır**", Hacer Görgün'ün "**Rahman'ın Hediyesi Mübarek Üç Aylar**", Hüseyin Durmaz'ın "**For The People Of Gaza**", Yasin Tekin'in "**Akıl Tutulmasının Sürüklediği Kifayetsizlik**" başlıklı yazılarını, Taşkın Önel'in "**Filistin**" konulu şiirini, İsmail Ceylan'ın "**Siyonist Soykırımın Anatomisi**" başlıklı çeviri çalışmasını, Dr. Mehmet Sürmeli'nin önceki sayılardan devam eden "**Rabbani Ulema'nın Vasıfları**" makalesinin son bölümünü ve 24 Aralık'ta, Ankara'da, Genç Birikim olarak organize ettiğimiz "**Aksa Tufanı ve Uyanış Paneli**"nin haber metnini de istifadenize sunduk.

"**Şehadet**" dosya konulu 260. sayımızda buluşmak üzere Yüce Allah'a emanet olun.

Not: Değerli okurlarımız! Ülkedeki ekonomik durum ve artan maliyetler nedeniyle bu sayımızdan itibaren dergimizin fiyatını, 50₺ olarak güncelliyoruz. Anlayışla karşılayacağınızıza inanıyoruz.

Bu sayımızda...

- 3 **Filistin Direnişi ve Toprak Meselesi**
Ali KAÇAR
- 8 **Akıl Tutulmasının Sürüklediği Kifayetsizlik - I**
Yasin TEKİN
- 14 **For The People Of Gaza**
Hüseyin DURMAZ
- 16 **Siyonist Soykırımın Anatomisi**
Yoav LİTVİN
- 19 **İman, Değişim Gerçekleştiriyorsa İmandır**
Fatih PALA
- 22 **"Aksa Tufanı ve Uyanış Paneli"nin Ardından**
Genç BİRİKİM
- 24 **İlahi Yoksunluk ve Yozlaşma**
Taşkın ÖNEL
- 27 **Din, Ahlak ve Yozlaşma**
Erdal TUĞRUL
- 30 **Ailenin Din Eğitimi**
Emrah DOĞRU
- 33 **Yozlaşmak**
Sümeyye DEMİRCİ
- 35 **Toplumun İhyâsı Müslümanların İslahından Başlar**
Sercan AKBAYRA
- 38 **"Yeni Nesil Gençliğe" Kitabı Üzerine**
Rüveyde Bera PALA
- 41 **Rahman'ın Hediyesi Mübarek Üç Aylar**
Hacer GÖRGÜN
- 44 **Rabbani Ulemanın Vasıfları - IV**
Dr. Mehmet SÜRMEİLİ

genc BİRİKİM

Yıl: 22 Sayı: 259

**Sahibi ve Sorumlu
Yazı İşleri Müdürü**
Ali KAÇAR

Genel Yayın Yön.
Fatih PALA

Yazışma Adresi
Korkutreis Mah. Yeşilirmak Cad. No:9/1
Çankaya - ANKARA

Yayın Türü
Yerel, Süreli

Yönetim Yeri
Korkutreis Mah.
Yeşilirmak Cad. No:9/1 Çankaya - ANKARA

Dizgi & Tasarım
Genç Birikim

Baskı
Strazburg Caddesi No : 31/17 Sıhhiye -
ANKARA
Telefon: 0 312 229 1881

Baskı Tarihi
12.01.2024

Değerli Okuyucularımız/Yazarlarımız,
Yazılarınızı Times New Roman karakteriyle 12 punto büyüklüğünde yazılmış olarak, sayfanın sağ, sol, üst ve alt boşlukları 2,5 cm, satır aralığı: tek ve iki yana yaslanmış olarak göndermenizi; yazılarınızın en az 2 en çok 4 sayfa olmasını, yazınız 4 sayfadan fazla ise 2 veya daha fazla olarak bölümlenmiş şekilde göndermenizi rica ederiz.

Abonelik Şartları: Yurtiçi abonelik için 1 yıllık abonelik ücreti olan 550 (beşyüzelli) Türk Lirası'nı (Elden teslim fiyatıdır. Kargo ile teslim alacak abonelerimiz için kargo ücreti abonelere aittir.) "Mustafa SARICA Kuveyt Türk Katılım Bankası TR920020500009457261200001 IBAN No'lu" hesaba yatırmanız yeterlidir.

Dijital dergi aboneliği için yine aynı hesaba 1 yıllık abonelik ücreti olan 500 (beşyüz) Türk Lirası'nın yatırılması yeterlidir.

web : <http://www.gencbirikim.net>
e-mail : gencbirikimdersisi@gmail.com

Filistin Direniş ve Toprak Meselesi

Ali KAÇAR
kacarali@hotmail.com

İsrail işgal yönetiminin ve muhiplerinin, Filistin konusunda ürettiği en büyük iftiralardan birisi de Filistinlilerin toprak sattığıdır. İşgalci rejimin resmî söylemi ve dışarıya yönelik propagandası, on yıllardır bozuk plak gibi tekrarlanıp duruyor: "Bir taraftan Filistin boş bir araziydi, bir çölden ibaretti. Biz girdik, oraları ihya ettik. Dolayısıyla orası bize aittir." derken diğer taraftan da "Filistinliler topraklarını satıp yurtlarını terk edince biz de onları yüklü paralarla satın almış olduk."¹ Ne yazık ki bu çelişkili sözlere ve iftiralara, halkı Müslüman olan ülkelerde de cahil ya da İslam düşmanı kimseler de inanmış ve Filistinlilere yönelik her

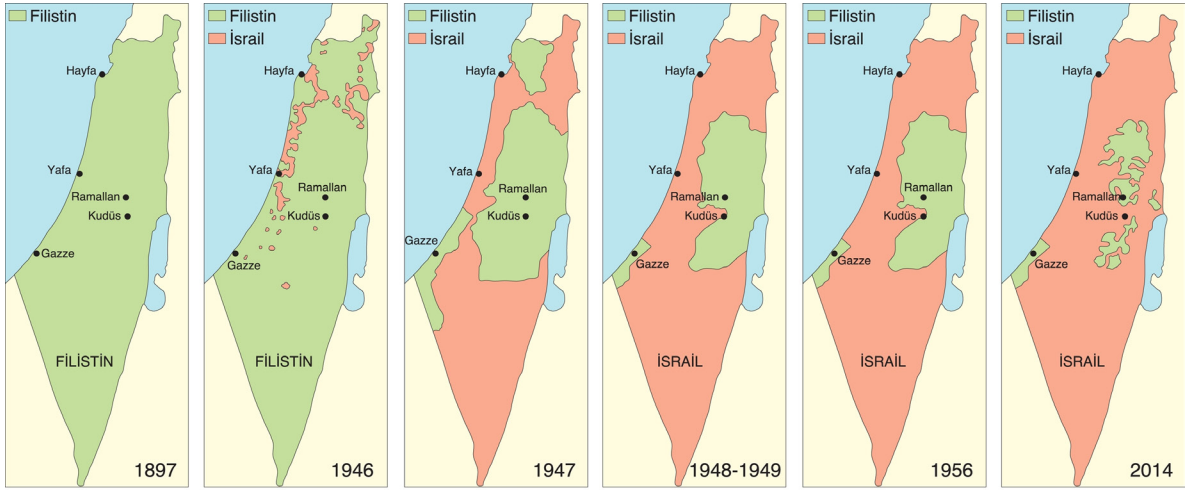
Emperyal ülkelerinin desteğine rağmen, 1918'e kadar Siyonistlerin aldıkları toprağın miktarı Filistin topraklarının %1,5'i iken İngilizlerin 30 yıllık işgalinden sonra 1948'de satın aldıkları toplam miktar % 4,5 civarındadır. Kısacası 1948'e kadar Siyonistlerin verdikleri onlarca kat fazla paraya, yaptıkları katliamlara ve işgalci İngilizlerin bağışlarına rağmen aldıkları arazi miktarı toplam %6 civarındadır. Filistin halkından aldıklarının oranı ise % 0.9 bile değildir.

katliamdan sonra da bu söylemler gündeme getirilerek Siyonistlerin tutuşturduğu yangına benzin taşınmaktadır. Oysa Siyonistlerin bütün çabalarına ve dönemin emperyal ülkelerinin desteğine rağmen, 1918'e kadar Siyonistlerin aldıkları toprağın miktarı Filistin topraklarının %1,5'i iken İngilizlerin 30 yıllık işgalinden sonra 1948'de satın aldıkları toplam miktar % 4,5 civarındadır. Kısacası 1948'e kadar Siyonistlerin verdikleri onlarca kat fazla paraya, yaptıkları katliamlara ve işgalci İngilizlerin bağışlarına rağmen aldıkları arazi miktarı toplam %6 civarındadır. Filistin

halkından aldıklarının oranı ise % 0.9 bile değildir.

Utanmadan Filistinliler toprak sattı, diyenlerin bu tarihi gerçekler karşısında yüzlerinin kı-

1 Ahmet Varol, Filistin Hakkında Yanlıgılar, Beka Yayınları, Kasım 2009, İstanbul, s.58

zarmasını beklemiyoruz. En azından aralarında hâlâ azıcık da olsa vicdan sahibi olanların, bu tür iftiralarla Siyonist ve küresel küfür güçlerinin ateşine odun taşımamalarıdır.

Osmanlıda Yahudiler

Osmanlılarda; Yahudiler, Hristiyanlar ve Müslümanlar aynı çatı altında, hiçbir problemle karşılaşmadan birlikte yaşamışlardır. Hatta Orta Çağ ve Yeni Çağ'da, Avrupa'nın değişik ülkelerinde baskı ve asimilasyona tabi tutulan Yahudiler, Osmanlı devletine sığınarak kurtulmuşlardır. Yahudilerin, Filistin'de toprak almaya başlamaları ise Kanuni Sultan Süleyman döneminde başlamıştır. Osmanlı devletinde ilk Yahudi lobisini oluşturan Yusuf Nassi'nin, Kanuni'yle iyi ilişkilerinden dolayı Kanuni ona Taberiye Gölü civarında bazı arazileri bağışlamıştı.² Osmanlıların beylik döneminden, imparatorluğun çöküşüne kadar geçen altı yüzyıllık zamanda hatta imparatorluğun dağılmasından sonra kurulan Türkiye Cumhuriyeti'nde dahi Yahudiler, Anadolu'daki mevcudiyetlerini sürdürmüşlerdir.

1492'de İspanya, Yahudileri kendi ülkesinden kovduğu zaman, benzer ideolojik yaklaşımlar içinde olan Avrupa devletlerinin büyük kısmında, Yahudiler kabul görmemişlerdir. Ken-

2 Ahmet Varol'un "Filistinliler topraklarını sattı" yalanı nasıl ortaya çıktı? Başlıklı yazısı için bkz; <https://www.haksozhaber.net/filistinliler-topraklarini-satti-yalani-nasil-ortaya-cikti-167304h.htm>

dilerine kucak açansa Osmanlı İmparatorluğu olmuştur. Sultan II. Bayezid, tüm eyalet yöneticilerine hitaben yayınladığı emirle şöyle buyruyordu: "İspanya Yahudilerini geri çevirmek şöyle dursun, tam bir içtenlikle karşılanmaları, aksine hareket ederek göçmenlere kötü muamele yapacaklar veya en ufak bir zarara sebebiyet verecekler ölümle cezalandırılacaklar."³

Bölgenin, Osmanlı hâkimiyetine girmesi ile birlikte Yahudilere, tüm etnik ve dinî gruplara iyi davranılmasından dolayı Avrupa'da baskı içerisinde yaşayan birçok Yahudi gelip Filistin'e yerleşerek refah içerisinde yaşamışlardır. Osmanlı, sadece Yahudilere değil, diğer azınlıklara da günlük yaşantılarında zorluk çıkarmamış ve onları kendi halkından farklı görmemiştir.

Kısacası Yahudilerin Filistin'e göç etmeleri, binlerce yıl öncesine kadar gitmektedir. Ancak XIX. yüzyılın son çeyreğine gelinceye kadar, Osmanlı devletinin gündeminde Yahudi bağlantılı bir Filistin meselesi yoktu. Bu dönemde hatta devletin yıkılışına kadar Osmanlı devletinin, Fi-

3 <https://www.aa.com.tr/tr/turkiye/ii-bayezid-yahudilerin-ictenlikle-karsilanmalari-icin-ferman-yayinladi/1929389>; Hahambaşı İsak Sarafati, Orta çağ Katolik Avrupası'nda zulüm gören Yahudileri "haçın gölgesinden hilâlin gölgesine çağırılmıştı. 1376'da Macaristan'dan, 1394'de Fransa'dan göç eden Yahudiler Osmanlı topraklarına yerleştirildiler. 1415'de İspanya'dan göç eden yeni bir Yahudi grubu ise Bursa'ya yerleştirildi. Fatih Sultan Mehmet, Rum ve Ermenilerden sonra, Yahudileri de Hahambaşının başkanlığında millet olarak düzenledi. Fatih Bizans Hahambaşısı Moşe Kapsalı'yi Hahambaşılığa atadı. Daha geniş bilgi için Doç. Dr. Gülnihal Bozkurt'un "Osmanlı- Yahudi İlişkilerine Genel Bir Bakış" başlıklı yazısı için bkz; <https://dergipark.org.tr/en/download/article-file/1731382>

lustin toprakları dışında bulunan bölgelerindeki Yahudiler rahat bir azınlık olarak yaşadılar. Osmanlı devleti sınırları içerisinde, herhangi bir bölgede çoğunluğu oluşturmadıklarından ve ayrılıkçı bir hareket de geliştirmediklerinden Osmanlı tebaasından olan Yahudilerle devletin ciddi bir sıkıntısı olmamıştı.

Filistin'de Musevilerden oluşan koloniler meydana getirmek ve daha sonra orada bir Yahudi devleti kurmak düşüncesi, 1880'li yıllarda dünya siyasetine giren Siyonizm'den kaynaklanmıştır. Rusya dahil olmak üzere tüm Avrupa'da alevlenen Yahudi aleyhtarlığının (antisemitizm), aşırı boyutlara ulaşmasıyla Yahudiler baskı ve zulüm altında kalmışlar hatta çoğu hayatlarını yitirmişlerdir. Bu yüzden Yahudiler, arz-ı mevud olarak gördükleri Filistin'e göç etmek ve oraya yerleşmek için arayışlar içerisine girmişlerdir.⁴

Yahudilerin Filistin'de Toprak Almaya Başlamaları

Yahudi ayrımcılığının ve düşmanlığının, antisemitizmin, kıvılcımını ateşleyen hadise, 1881'de Rus Çarı II. Aleksandr'ın öldürülmesi ile olmuştur. Bu hadise üzerine Rus otoriteleri, Yahudileri şamar oğlanı yapmış ve utanç verici katliamların süratle gerçekleşmesini teşvik etmiştir. Yahudilerin, Rusya'dan ve Polonya'daki yerleşim mintikasından topluca göçünü, antisemitizmin patlak verişini takip etmiştir. Mültecilerin çoğu, Batı Avrupa ve Amerika'ya yeniden yerleşirken üç bine yakın bir kısmı da Filistin'e göç etmiştir.⁵ 1882 yılında, kolonizasyon amacıyla üç bine yakın Yahudi'nin Yafa'ya gelmesi ile başlayan ilk aliyah⁶, 1904'e kadar sürmüş ve

4 Mehmet Salih ARI'nın Osmanlı Arşiv Belgeleri Işığında II. Abdülhamid Döneminde Yahudilerin Filistin'e Yerleşim Çabaları Mehmet Salih ARI*

5 Kitle halinde yapılan bu göçlere aliyah denilmektedir. Bu göçlerin ilk dalgası 1881-1891 arasında olmuştur ve 134 000 Yahudi Amerika'ya, 15.000 Yahudi de başka ülkelere gitmiştir ki, bu 15.000'in 5.000'i Filistin'e göç etmiştir. Bu sırada Filistin'deki Yahudi nüfusu çok azdır. 1837'de Filistin'deki Yahudi nüfusunun 9.000 kadar olduğu tahmin edilmektedir. Daha geniş bilgi için bkz; Armaoğlu, age. s.13

6 Yahudilerin diasporadan İsrail topraklarına göç etmesi an-

toplamda otuz beş bin kadar Yahudi Filistin'e göç etmiştir. 1928 yılına kadar gerçekleştirilen ilk dört aliyah ile yaklaşık yüz elli bin Yahudi, Filistin'e yerleşimci olarak göç etmiştir.⁷

1891-92 yıllarında Rusya'da, Yahudi aleyhtarlığı şiddetlenince göçler başlamış ve göç edenler İstanbul'a, oradan da Selanik, İzmir, İskenderiye ve Marsilya'ya sevk edilmişler, mühim bir kısmı da Arjantin'e gitmiştir. Yahudilerin bu durumuna üzülen Abdülhamid, 1893 Nisan'ında Yahudi Hahambaşısı Moşe Levi'yi huzuruna çağırarak göç eden Yahudilerin, Türkiye'ye gelmek isteyenlerini Doğu Anadolu'ya yerleştirmek ve bunları IV. Ordu'ya asker olarak almak istediğini söyleyince Hahambaşı çok memnun olur ve bu durumu Musevi toplumunun genel kuruluna bir mektupla bildirir. Genel kuruldaki hahamlar da çok memnun olurlar ve Padişaha minnettarlıklarını bildirirler. Padişah'tan bir ricada bulunurlar, askere alınan Yahudilerin kendi dinî ibadetlerine devam etmeleri için izin verilmesini talep ederler.⁸

Aslında Filistin topraklarındaki Yahudi yerleşimi, on dokuzuncu yüzyılın başlarında, ürkek bir şekilde başlamıştır. Aynı yüzyılın sonlarına doğru ise büyük göç dalgaları şeklinde artış göstermiştir. On dokuzuncu yüzyılın ilk çeyreği, çok sayıda Rus, Doğu ve Batı Avrupa Yahudi'sinin Kudüs Sancağı ve civarındaki Filistin topraklarına yerleşim maksadıyla göçlerine tanık olunmuştur. 4 Mart 1846 tarihli bir belgede yabancı Yahudilerin, o tarih öncesinde Filistin topraklarında arazi satın almalarının yasaklanmış olduğunu öğreniyoruz. Belge, dönemin padişahı Sultan Abdülmecid tarafından, Kudüs mutasarrıfına gönderilmiş bir emirname niteliğinde olup Makoyani adında

lamına gelmektedir.

7 Semiha Karahan, Siyonizmin Teolojik Temelleri Divan Kitap Yay. 1.bsk. 2020, İstanbul, s.84

8 Prof. Dr. Fahir Armaoğlu, Filistin Meselesi ve Arap-İsrail Savaşları (1948-1988) T. İş Bank. Yay. 2.bsk. 1991, Ankara, s.18-19

Yahudi asıllı bir İngiliz doktor tarafından satın alınmış arazi parçasının, Osmanlı devleti vatandaşlarından birine satılmasının temin edilmesi yoluyla geri alınmasına yönelik bir talimattan ibarettir. Zira o dönemde yabancı Yahudilerin, Filistin’de arazi satın almaları yasak bir fiildir. Belgede ayrıca, yasak emrinin belgenin ait olduğu tarihten önceki bir dönemde verilmiş olduğuna da dikkat çekilmektedir.⁹

Yahudiler, bu ve benzeri yasak kararlarını “hayır işi” adı altında aşmaya çalışmışlardır. Bu bağlamda, başlarında meşhur Monti Fiori ve Rothschild ailelerinin mensupları olmak üzere Avrupa Yahudilerinden büyük iş adamları, bankerler, Yahudi dernekleri ve bireyler Filistin toprakları üzerinde çok sayıda hastane, yetimhane gibi kurum inşa ederek bu tıbbi ve insani merkezlere Yahudileri yerleştirmişler ve bunların her biri, zaman içinde Yahudi kolonisinin çekirdeğini oluşturmuşlardır.

Bu girişimler, Filistin’deki Yahudi nüfusunun artması noktasında başarılı olmuştur. Nitekim 1840 yılında dokuz bin (9.000) civarında olan Yahudi nüfusu, 1845 yılında on iki bine (12.000), 1882 yılında yirmi dört bine (24.000) ulaşmıştır. Yahudiler, 1870 yılıyla birlikte kendilerine mahsus yerleşim merkezleri kurmaya başlamışlardır. 1870-1896 yılları arasında Filistin’de on yedi ticaret bölgesi inşa etmişlerdir.

Yahudilerin Filistin’e Göçünün Engellenmesi Çabaları

Bu gelişmeler, Sultan II. Abdülhamid’i, 1883 yılı Mart ayında Osmanlı devletinde, yabancı Yahudilere gayrimenkul satışını yasaklayan bir kanun çıkarmaya sevk etmiştir. Sultan, bu kanunla da yetinmeyerek 1884 yılında irat ettiği bir ferman ile Filistin’e yönelik Yahudi göçünü de yasaklamıştır. Fermanla, yabancı Yahudile-

rin, üç aydan fazla süreyle kalmamaları şartıyla Filistin’i ziyaret etmelerine izin verilmekteydi. Bunu, öncekinden daha katı kurallar içeren bir başka ferman izledi ve bu yeni fermana göre, taşıdıkları uyuğa bakılmaksızın yabancı Yahudilerin otuz gün içinde Filistin’i terk etme garantisi vermedikleri takdirde Filistin topraklarını ziyaret etmeleri yasaklanıyordu. Aynı yasaklama prosedürleri; Hayfa, Beyrut, Lazkiye ve benzeri kıyı şehirleri için de geçerli idi. Çok geçmeden İstanbul’da bulunan tüm yabancı misyon şeflerine de Osmanlı Bakanlar Kurulunun, Filistin’de Yahudi yerleşiminin tamamen yasaklandığı ilan eden kararnamesi tebliğ edildi.

Ne var ki çıkarılan bunca ferman ve kanuna rağmen, Filistin’de yerleşim çabaları hiç durmamıştır. Bunun en açık delili, Filistin’de yaşayan yerli halkın, Osmanlı devletine ilettikleri şikâyetlerin ardı arkasının kesilmemesiydi. Filistin halkı, değişik şekillerde devam eden yerleşim faaliyetlerinin durdurulması için, devletin müdahalesini istiyordu. Başta sadrazam olmak üzere, yüksek devlet görevlilerine gönderilen mektup ve mesajlar, bunu açık bir şekilde yansıtmaktadır.

Ancak bu tedbir ve engellemelere rağmen, Filistinli yerli halktan Yahudi olmayan yabancılar aracılığıyla, Yahudi zenginlerin büyük paralar harcamasıyla, alımlar yapılmış ve Hayfa sahillerinde yüz kırk evden oluşan bir Yahudi kolonisi inşa edilmişti. Yahudiler, arazi seçiminde çok titiz davranmışlar ve genellikle de muhkem, stratejik noktalara dönüşebilecek yerleri tercih etmişlerdir.

Yahudilerin bu şekilde Filistin’de hile ile toprak almaya, koloni kurmaya başlamaları Sultan II. Abdülhamid’i yeni kararlar almaya sevk etmiştir. Söz konusu karar, Suriye ve Beyrut vilayetleri ile Kudüs mutasarrıflığında bulunan arazi ve taşınmazların yabancı Yahudilere satılmasını yasaklıyordu. 1900 yılında yayımlanan genelge ise Yahudi göçünün denetimini daha da sıkılaştırarak Yahudilerin ve

⁹ https://www.academia.edu/8899102/Osmanli%C4%B1_Belgeleri_I%C5%9F%C4%B1%C4%9F%C4%B1nda_Yahudilerin_Filistin_Topraklar%C4%B1na_Yerle%C5%9Fme_ba%C5%9Flamas%C4%B1

diğer yabancıların Filistin'e giriş çıkışlarını doğrudan Osmanlı sarayının kontrolüne dahil ediyordu. Genelgeye göre, ikamet için belirlenen süreyi aşan herkes bölgeden uzaklaştırılacaktı. Bu uzaklaştırma, ya polis eliyle ya da yetkili konsolos marifetiyle olacaktı. Sultan, irat ettiği bir ferman ile Filistin'de doğrudan kendisine bağlı bir ordu görevlendirmiş, Filistin toprakları üzerinde demir yolu hattı inşa ettirmiş ve bunlarla da yetinmeyerek Filistin topraklarının tamamını hazine arazisi ilan ederek Kafkaslar ve Balkanlardan getirttiği Müslüman toplulukları Filistin'e yerleştirmiştir.¹⁰

Rusya'dan ve Yunanistan'dan Filistin'e yeni Yahudi göçleri oluyor, bu da Filistinli halkın şikayetine neden olmaktaydı. Nitekim çok sayıda imza taşıyan bir dilekçe Temmuz 1891'de Padişah'a gönderilmişti. Bu dilekçede çok sayıda Yahudi'nin Kudüs'e yerleşerek toprak satın alıp köyler kurdukları belirtilmekteydi. Bunun üzerine Padişah 2 Temmuz 1891'de çıkarılan bir irâde-i seniyye ile hiçbir Yahudi'nin Osmanlı vatandaşlığına alınmayacağı ve Yahudilerin Osmanlı topraklarına yerleşmelerine müsaade edilmeyeceği, Osmanlı iskelelerine yanaşma imkânı bulan Yahudilerin karaya çıkmalarına izin verilmemesi belirtilmiştir.¹¹ Daha sonra çıkarılan bir emir ile de başta Filistin olmak üzere bütün Osmanlı topraklarında Yahudilere toprak ve mülk satışı yasaklanmıştır.

Yahudilerin Hile ile Filistin'e Yerleşme Çabaları

Yahudiler, Filistin'e kanuni olarak yerleşmenin mümkün olmadığını anlayınca artık hileli yollara başvurmaya başlamışlardır. Rus ve Doğu Avrupa Yahudileri önce Almanya, Avusturya veya İngiltere'ye uğrayıp bu devletlerin

¹⁰ Daha geniş bilgi için bkz;

https://www.academia.edu/8899102/Osmanli%C4%B1_Belgeleri_I%C5%9F%C4%B1%C4%9F%C4%B1nda_Yahudilerin_Filistin_Topraklar%C4%B1na_Yerle%C5%9Fme_ba%C5%9Flamas%C4%B1

¹¹ Prof. Dr. Vahdettin Engin, Pazarlık, Yeditepe Yayınları, Temmuz 2010, İstanbul, s.37

vatandaşlığına geçmiş, sonra Filistin'e sızmışlardır. Bunu gören Osmanlı Dâhiliye Nezareti, 1898 Ağustos'unda Kudüs mutasarrıfı marifetiyle yabancı devletlerin Filistin temsilcilerine bir bildiri dağıtarak bundan böyle Filistin'in milliyet tefriki gözetmeksizin bütün Yahudilere kapalı olduğunu tebliğ etmiştir.

21 Kasım 1900 tarihinde de Yahudilerin Filistin'e yerleşmelerini önleyici bir tedbir olarak "Mukaddes Topraklara Duhûliye Şartları" adı altında yeni tedbirler getirilmiştir. Bu şartlara göre, Filistin'i ziyaret edecek her Yahudi, üzerinde mesleği, milliyeti ve ziyaret sebebi yazılı bir tezkere veya pasaporta sahip olacaktır. Yahudilerin elindeki bu tezkere (kırmızı pasaport) Filistin'e ulaştınca salâhiyetli makamlarca alınıp kaydedilecek, otuz günlük sürenin dolmasından sonra ise Yahudiler sınır dışı edileceklerdi.¹²

II. Abdülhamid yönetimi, bu konuda bölgeden gelen şikâyetleri de göz önünde bulundurarak 1892 sonbaharında bir dizi yeni önlem almak zorunda kalmıştır. Yerli ve yabancı, kim olursa olsun, Yahudilerin taşınmaz mal almalarının yasaklandığı, mahalli kadastro ve halka bildirilmişti. Bu yıllarda Osmanlı ülkesinde yabancılar toprak satmak hem vatan hainliği hem de ahiret azabının nedeni olarak görülüyor, Padişahın (II. Abdülhamid'in) özel izni olmadan yabancılar toprak satma ve okul, hastane açma gibi misyonerlik kurumlarıyla ilgili haklar kesinlikle verilmiyordu. Sultan II. Abdülhamid, toprağını satmak zorunda kalan Filistinli Arapların topraklarını "Hazine-i Hassa" adına kendisi satın alıyordu.¹³ **(Devam edecek)**

¹² <https://gercekabdulhamidhan.blogspot.com/2013/07/sultan-abdulhamid-hann-filistinde.html>; <https://www.dogrulus.com/yazi/915/TARİHİN-ARA-SOKAKLARI/FILİSTİNİ-KİM-SATTI.html>

¹³ <https://www.dogrulus.com/yazi/915/TARİHİN-ARA-SOKAKLARI/FILİSTİNİ-KİM-SATTI.html>

Akıl Tutulmasının Sürüklediği Kifayetsizlik - I

Yasin TEKİN

"Her biriniz çobansınız ve sürünüzden mesulsünüz." (Hz. Muhammed a.s.v.)

Insanlık kendini ilk fark ettiği andan, varoluş süreci boyunca birtakım etmenler vesilesi ile edinimlerini birçok alanda kullanabilmek için yine birçok alana dair, birtakım kriterler/ölçütler keşfetmiştir. Bu kriterleri yazılı ya da sözlü (rivayet edilebilir) bir taşıyıcı üzerine yerleştirerek tarihsel süreçte aktara gelmiştir. Bu aktarım süreci, her yeni jenerasyon tarafından yeni edinimlerin iteneği olmakla kalmamış ferdi ve içtimai alana tekâmül aktivite-

si katmıştır. Her ne kadar bu ölçütlere filanın buluşu, falanın icadı veya feşmekanın riyaziyesi (hesapları) denilse de bu kriterlerden beser zaafı ayıklandığında ortaya Sunnetullah

Karakter olarak birbirine zıt iki çobanın hikayesi anlatılagelir! Birisi, köylünün acı tecrübeyle fark ederek tanıdığı, belki de "tanımaz olaydık" dediği(!) yalancı çobanın hikâyesi! Diğeri ise yaşadığı şehrin evladı, şeceresi şehrin varlığına, var olma sürecine üstü örtülmesi imkânsız, yadsınamayacak derecede icraatlar gerçekleştirmiş, yeri gelmiş kurban vermiş/kurban edilmiş, bir ailenin ferdi olarak evvela şehir halkının itimadını kazanmış ve her konuda eline su dökülemeyecek, tahir, dürüst âdemoğlu bir çoban!

(Allah'ın c.c. adeti/ölçüleri) yani kevnî âlemin bir hesap üzere var olduğu, varlığını sürdürebildiği anlaşılacaktır. Özetle diyebiliriz ki Müslüman için bu ölçüler/ölçütler zaten vardır ve keşfedilmeyi beklemektendirler (A'la 1-5).

İnsanlık var olduğundan bu yana tecrübe ve birikimlerine dair birçok konuda; herhangi bir tandans (eğilim, yönelim), mantalite (zihin, düşünce) ya da inanç mensupları olarak ortak, belli başlı ölçütlerde konsensüs (ittifak) sağladıkları görülür. Müslümanlar, bu ölçütleri ilahi menşein içeriğine uygun temellendirmeleri ve kendi

öz kaynaklarına uygun anlamlandırmaları gerektirmektedir. O halde diyebiliriz ki Müslümanların muhayyile ve mefkûre dünyaları ancak ilahi menşein verileri ışığında inşa, teşekkül ve

tekâmül edilir/edilebilir. Bunun dışında herhangi bir yöntem, Müslümanın zihin ve kalp dünyasını maazallah metastaz yapmış kanser hücreleri gibi istila ve işgal etmekle kalmaz, Müslümana ait herhangi bir eser bırakmayana kadar yiyip bitirebilir.

İşte bu edimlerin oluşturduğu kriterlerden, belki de en önemlilerinin başında insanoğlunun herhangi bir alanda vazife alması veya vazifelenmesi kriterleri gelmektedir. Çobanlık (rehberlik) bu vazifelerin veya görevlendirilmenin en önemli örneğini oluşturmaktadır. Ancak hatırlatmanın yerinde olacağı düşüncesiyle; insanlığın edimleri ile konsensüs sağlanan ve aşağıda örneği sıralanacak olan kriterlerin içeriğini tanımlama menşei ne olacaktır? Çünkü yukarıda ifade edildiği gibi her düşünce sistemi kendi referansını baz alarak bu kriterlerin içeriğinin ifadesi için skala (ölçek) belirleyebilir! İşte tamda burada Müslümanların ya da "Müslümanım" diyenlerin aslına rücu ederek terk ettikleri, unuttukları veya en korkuncu belleklerinden resetlenen (sıfırlanan) semantik (anlam, anlamlandırma) dünyaları ile kavuşmalarının gerekliliği elzem değil midir? Şöyle ki vazife verilecek ya da vazife alacak şahsın/shahsiyetin liyakatine (layık, yeterli ve uygunluğuna) ilişkin ittifak edilmiş temel vasıflar şöyle sıralanabilir:

1. Akıl sağlığı, 2. Güvenirlilik, 3. Rusuh ve riyaset, 4. Tecrübe, 5. İcazet (bu maddeleri üzerinde barındıran rical topluluğu veya ilgili kurumun (tüzel bir kişiliğin) sözlü ya da yazılı beyanı).

Peki, insanoğlunun bunca yıllık hasılatı, birikimleri metinler(!) yığınınından ibaret mi kalacaktır? Elbette ki kalmamalıdır. İnsanoğlunun bir şekilde aktarageldiği, depoladığı ve derlediği bu edimleri muhakkak fitratına (tabiatına) uygun bir referansla içeriği doldurularak aktive edilmeli, hal ve şartlara göre özüne sadık kalınmak kaydıyla, güncellenerek dinamik performans (sonucu müspet verim) sağlanmalıdır. Bu olumlu devinim, aktive edildiğinde çevreye ve içerisindekilere artı yansımaları olmakla kalmayacak, insana insan olmanın farkındalığını, her

bir şeye yeriyle, ölçüsüyle, şartlarıyla, değerleriyle varlık ve anlam kazandıracaktır.

"Andolsun biz, Kur'an'ı düşünüp öğüt almak için kolaylaştırdık. Var mı düşünüp öğüt alan?" (Kamer-17)

Rehber Olmanın Gereği Sorumluluk Almak

Karakter olarak birbirine zıt iki çobanın hikayesi anlatılabilir! Birisi, köylünün acı tecrübeyle fark ederek tanıdığı, belki de "tanımaz olaydık" dediği(!) yalancı çobanın hikâyesi! Yek diğeri ise yaşadığı şehrin evladı, şeceresi (soy ağacı) şehrin varlığına, var olma sürecine üstü örtülmesi imkânsız, yadsınamayacak derecede icraatlar gerçekleştirmiş, yeri gelmiş kurban vermiş/kurban edilmiş, bir ailenin ferdi olarak evvela şehir halkının itimadını kazanmış ve her konuda eline su dökülemeyecek (üstün, maharetli) tahir, dürüst ve güvenilirliği ile nam salmış, ünü toplumunun her kesimine şüphe götürmeyecek hassasiyet ve derinlikte sirayet etmiş, nezih-berrak âdemoğlu bir çoban!

Bu iki çobanın hikâyesi, ekseriyetimiz tarafından malumdur (Allahuallem). Arzumuz odur ki bu hikâyelere ait pasajların yol açtığı mecranın akışına ve nihayetine kendimizi bırakmaktır. Çünkü bazı şeylerin tekerrürünün ya da zıtlıkların ortaya konulmasının getireceği olası müspet verimin inancıyla ve bir çocuk sağlığına ithafen, çoban/çobanlık üzerinden; aklına ket vurmuş/vurulmuş o kadar erişkin(!), yetişkin(!) kalabalıklar (sürüler) içerisinde "Bakıın kraaal çıplaaaak!" diyebilmektir.

Yalancı çobanın biyografisine dair kısa bir ironi!

Farklı ağızların ürettiği versiyonları olsa da sonuçta bu hikâyeye, dinleyiciyi ya da okuyucuyu aynı kapıya götürür; yalan kapısına! Ve bu kapının ardındaki felaketin, yıkımın, nedametinin ve öfkenin yaşandığı, yaşanacağı, yaşanması kaçınılmaz manzaraya! Maalesef ki insanoğlu ekseriyetle, heveslerinin taleplerine ulaşmak için; yalan, ilk yalanı besleyen bir başka yalan, onu da besleyen bir başka yalan olduğunun

(sicili bozuk) yalancı çobandan ses seda yoktur! Sürü de köye giriş vaktini çoktan aşmıştır! Elbette köylü son kez bir hamleyle, pürtelaş, malum olduğu üzere sürülerinin olduğu yere vardıklarında geri dönülemez vahim manzara ile karşılaşılır! Köylü, sürü ve çoban için artık iş işten geçmiştir.

"Münafık; konuşunca yalan söyler, emanete ihanet eder, ahdini yerine getirmez ve hasımlıkta adaletten sapar." (Hz. Muhammed a.s.v.)

Güvenirliği Hakikat Zırhıyla Kaplanmış Çobana (el-Emin'e a.s.v.) dair kesit:

Bahsi geçecek olan çoban; kaybolmuş iyiliklerin, güzelliklerin, hak-hakikat ve hakkaniyetin özüne uygun dirilmesi için kıyam edendir. Bastığı toprağa şenlik, kör ve kuru kuyulara şırl şırl su ile hayat, ricsin tasallutundaki kalplerin arınmasına, paslı ve susamış gönüllere şifa ..., vesilesi olandır. İçine doğru feryad-ı figan eden yetim, öksüz, kimsesiz, cümle mazluma kelamıyla, varlığıyla, mücadelesiyle hamilik (kol, kanat geren ve kayıran), ... edendir. En güzel edep ve ahlakı tamamlamak için rehber olarak gelmesi beklenen ve gönderilen Rahmet Peygamberi (a.s.v.) bir çobandır (Enbiyâ-107).

Şahsının, şahsiyetinin ve icra ettiği amelinin ücretini O'na (a.v.s.) bizlerin içeriğine vakif olamayacağı kıymette; O'nu (a.s.v.) yetiştiren, terbiye eden, seçen ve bu ulvi vazifeyi severek, buyurarak, emanet eden tevdi etmiştir (Şu'arâ-127). Ancak Rahmet Peygamberine (a.s.v.) lütfedilen ikramlardan Makam-ı Mahmud (İsra-79), Kevser (Kevser-1), gayb ve zahirde O'na (a.s.v.) muhabbet duyulması, salat ve selam getirilmesi (Ahzab-56) bize yansıyanlardan bazılarıdır.

Çoban Hz. El-Emin (a.s.v.), Sünnetullah gereği zamanının (çağının), yaşının ve vazifesinin kaydettiği aşama itibari ile Rabbinden şöyle bir emir alır: **"Öyle ise emrolunduğun şeyi, çatlatırcasına söyle (açıkça anlat) ve müşriklerden yüz çevir!"** (Hicr-94). Aldığı emri bihakkın (hakikati hak ve haklı olarak) yerine getirmek için eyleme geçer. Öyle ki bir teh-

like halinde; doğduğu, büyüdüğü, yetim ve öksüzlüğü tattığı şehrin yani Şehirlerin Annesi'nin (Ümmü'l-Kurâ/En'am-92) usulü/örfü gereği Hz. El-Emin (a.s.v.), Safâ Tepesi'nde yüksek bir taşın üzerine çıkarak, şehre doğru gür bir sadâ ile "Yâ Sabâhâh (Tehlike var)!" diye ünler (seslenir). Hemşerileri, akrabaları, şehrin kalabalığı endişenin vermiş olduğu telaşla, nidanın geldiği yöne doğru akın ederler. Belli ki ciddi bir tehdit vardır!

Kalabalık, bahsi geçen tepeye vardıklarında en değerli eşyalarını emanet ettikleri, ahdi-ne sadık, yiğit mi yiğit, asla kendisinden yalan sadır olmamış, ... kendilerinin nam verdikleri el-Emin (itimat edilebilecek şüphesiz yegâne kişi (a.s.v.) ile karşılaşılır. Şaşkınlıkla! "Ey Muhammed'ül Emin (a.s.v) bizi buraya neden çağırdın? Neden topladın? Önemli bir haberin mi var?" derler. Kalabalık pürdikkat (çok dikkatli) ve sabırsızca El-Emin'in (a.s.v.) dudaklarından dökülecek kelimelerle, tehlikenin mahiyetini öğrenmek istiyorlardı. Çünkü bu zatın seslenişi, bu taşın oluşturduğu yükseltinin tesiri, bu tepe, bu şehrin usulü, hele en güvenilir kişi addettikleri zatın itimat derecesinin tartışılmazlığı, tehlikenin boyutunu büyüterek ahalinin meraklı bakışlarının sergilediği ve de hal dillerine yansıyan kaygılarını daha da artırıyordu.

"Ey Kureyş topluluğu! Size şu arımdaki dağın arkasındaki vadide düşman sizin aleyhinize tahkimat yapmış, güçlü ordular hazırlamış, yakın bir vakitte üzerinize akın akın hücum ederek, baskın yapacaklar desem bana inanır mısınız?"

Kalabalık, hiç tereddüt etmeden "Elbette evet! Senin doğruluğundan hiçbir şüphemiz yok! Çünkü bugüne değin senden doğruluktan başka bir şey görmediğimiz gibi yalanla itham edildiğine de şahit olmadık!" dediler.

El-Emin (a.s.v.), konuşmasına, Kureyş'in kabillerini onurlandırmak için tek tek isimleri ile hitap ederek özetle söyle devam eder:

"Ey Kureyş topluluğu! Beni dinleyiniz! Öyle azap dolu günün geleceğinin haberini size ve-

riyorum ki; Ben Allah'ın vazifelendirdiği elçisiyim. Allah'tan başka ilah olmadığına, benim O'nun kulu ve Rasulü olduğuma şahadet ederseniz şüphesiz kurtulursunuz. Yoksa ne bu dünyada ne de o yaklaşan günün azabından sizi ne koruyabilirim ne de size bir faydam dokunabilir. Eğer davetime icabet ederseniz cennete gideceğinize kefil olabilirim."

Bu hitabın, ikazın ve davetin ardından; zihni dumura uğramış, en kibar bir deyimle aklı tutulmuş bir ses "Kahrolası bizi buraya bunun için mi çağırdın?" diyor, bir yandan da El-Emin'e (a.s.v.) taşlar fırlatıyordu. Ancak hakaretleri yapanın, taşları savuranın toplumun hatırı sayılır(!), ileri gelenlerinden ve El-Emin'in (a.s.v.) amcası Ebu Leheb oluşu, ahalinin sessizce dağılmasına etken oldu. Lakin cahiliye toplumlarının sindirilmiş, kireç tutmuş hissi ve dimağ dünyaları ancak bu dava ve davetin periyodik ritmiyle çözülecek, aslına rücu edecektir (Saff-8). İlahi adalet gereği bu ilahi mesajı; diliyle, eşiyle, kalemiyle (medyasıyla) ve eliyle (muhkem orduları ile) karşı duranların akıbetleri Ebu Leheb misali olacaktır. Yani Allah'ın (c.c.) davasına, Rasulullah'ın (a.s.v.) davetine, mü'minlerin mücadele ve cehtlerine (çabalarına) taş atanların, taş koyanların (her türlü engellemelerde bulunanların); o taş atan ellerinin kuruması ve yakınlarının (kendilerine

benzerlerin) cehennemde ateşlerini harlı tutmak için hamallık yaparak malzeme taşımak olacaktır. Yaklaşmakta olanın (Mahkeme-i Kübra'nın) şüphesiz hakikat oluşu, o aşağılık mendeburların (iğrenç aksilerin) çok kapsamlı bir azaba duçar olacakları gerçeğini, bize haber vermektedir. (Leheb 1-5)

Çoban Olmaya Dair!

Çobanlığı, kimileri pastoral hayatın otantik (aslına uygun, orijinal/yöresel), vitrin kısmıyla anlar, anlatır ve öyle görmek isterler! O mefkûre içerisinde olanlar için çobanlık; kostümün içerisindeki şahsın/shahsiyetin deklanşörle bir film karesi içerisine sıkıştırılarak hapsedilmiş ve peyzajı tamamlayan adeta eksik son lego niteliği taşımasından ibarettir(!). Bu legonun kişiliği, edimimleri, yetenekleri ve kimliği bahis konusu edilecek bir unsur olarak akla gelmesi dahi olabilecek gereklilik de bir şey değildir! Bir de o malum kafa için egzotik boyutu vardır çobana ve çobanlığa dair motiflerin!

Çünkü çoban, köylü (pastoral) hayatta bir figürdür. Ayağında yünden çorap, yemeni veya çarık ve üzerinde keçeden kepenek bir libas! İçerisinde bıçkı, kaval, somun ve katık, ... bulunan omzunda kilim heybe! Bir elinde de boyuna denk değnek (asa) ile sürüsünün ortasında sahnelenmiş (mizansen edilmiş) adeta pando-

mim (sözsüz figürasyon) niteliği taşır. Çünkü çoban konuşmamalıdır ve vücut dilini ise ancak bazılarının çözdüğü kadar kıymetlidir!

Oysaki çobanlık hafife alınamayacak kadar değerinde, kadim peygamberlik mesleğidir. Ve Allah'ın elçileri buldukları mahalde muhakkak çobanlık yapmışlardır.

"Her peygamber koyun gütmüş, çobanlık yapmıştır." (Hz. Muhammed a.s.v.)

Dolayısıyla ilk insandan günümüze kadar gelen bu kültürel(!) birikimin oluşturduğu çobanlık mesleğinin kıyamete kadar veri aktarımına devam edeceği de düşünüldüğünde bu mesleğin sıradan olmadığı ortaya çıkmaktadır. Görünen o ki peygamberlerin her birinin çobanlık mesleğiyle iştigal etmeleri akl-ı selim ve insafı düşünenler için bu mesleğin gereksiz, anlamsız, ..., seviyesiz bir meslek olmadığını ve kesinlikle ciddiye alınmasının gerekliliğini de ortaya koyacaktır.

Peygamberler, özellikleri gereği nezih, berak, seçkin, ... ve yaşam ölçütleri ilahi yasalarla dizayn edilmiş kullardır. Rastgele hareket edemezler, nefislerinin emrine giremezler ve diledikleri işi yapamazlar (Kâf-16). Bilmek gerekir ki peygamberlerin izinden gitmek, belirlenmiş birtakım kurullarla gerçekleşir. Çünkü ilahi kurullarla çerçevelenmiş bir iş (meslek), insanın nefisine dair niyet ve amellerle (eylemlerle) kirletildiğinde o amel, salih amel olmaktan çıkarak, insanı o meslek dairesi içerisinde bir safra gibi atar ve rezil rüsva (ayıplanır hale gelir) eder. Her ne kadar unutulsa/unutturulsa da Ahî geleneğinde yapılan üçkâğıtçı esnafın "pabucunu dama fırlatma" eylemi kaideleştirilmiş numune niteliği içeren çok kıymetli tarihi gelenektir.

Çoban arzın sırtında, semanın altında, sabitesi olmayan atmosferle yaşar. Yaşadığı arzı, semayı atmosferi ve aralarındaki sarsılmaz iletişimi keşfettikçe yalnızlığı evrilir. Bu uzlet hayatı ile çoban kendisine tevdi edilen emanetin sorumluluğuna, tefekkür zırhını kuşatarak mukavemet kazandırır. Çoban

bu kavi duruşuna istikrar kazandırdığında muhayyilesi haleler (aydınlık halkalar) halinde derununu aydınlatır ve ruhu gıdalanır. Çoban, nihayetinde çobanlık mesleğinin hakkını vererek kaydettiği aşamalar neticesinde kendine özgü gönül ve hal diline ulaşacaktır! Çobanın bu derinliğe açtığı yelken, ancak mesleğin pirleri (rehberleri) peygamberlerin (her birine salât ve selam olsun) ayak izlerini takip etmekten geçmektedir.

Bunun en insani ve en Rabbanî örneğini Muhammed'ül Emin (a.s.v.) teşkil etmektedir (Âl-i İmrân-79). İlahi yasalar gereği Muhammed-ül Emin (a.s.v.) emanete, emanetin gereğine uygun hareket etmiş ve gereklerini hakkıyla ifa etmiştir. Çünkü O'na (a.v.s.) bir dava ve bir ümmet emanet edilmiştir. Bir çoban (rehber) olarak ümmetinin her ferdine ihtimam (özen) göstererek onları denklemiş ve bir akide etrafında kardeş eylemiştir. Taneleri bir imameye bağlı tespihin taneleri gibi cem edip, onları korunaklı mecrada tutmaya azami itina ve gerekli gayreti göstermiştir. Elbette O'ndaki (a.s.v.) bu vasfın ortaya koyduğu emek, meşakkatin ağırlığını taşımaya zorunlu kılmıştır (Tevbe-128).

"Beni ihtiyarlatan Hûd suresi ve kardeşleridir." (Hz. Muhammed a.s.v.)

"Öyle ise emrolunduğun gibi dosdoğru ol. Beraberindeki tövbe edenler de dosdoğru olsunlar. Hak ve adalet ölçülerini aşmayın. Şüphesiz O, yaptıklarınızı hakıyla görür." (Hûd-112)

Anlaşılan o ki çoban olmak; emanet almak, sorumluluk taşıyabilmek ve rehber olabilecek kişilik ve kimliğe sahip olmak demektir. Dolayısıyla insanoğlu bilinçli ya da bilinçsiz birçok şeyin yükünü (sorumluluğunu) taşır. Sorumluluğunda olan şeyler ya zihninde bilgi, ya kalbinde inanç, ya elinin altında sevk ve idare ettiği dünyalık ya da rehberlik emanetini aldığı ailesi, ... varsa idare ettiği tebaasıdır (kişilerdir) (v.s.). (Devam edecek...)

For The People Of Gaza

Hüseyin DURMAZ

Dünya tarihine; insanın artık yeryüzünde olmadığı bir dönemde bakıldığında, insan olma adına ve insanın tanımının yapıldığı bir anda görülecek ve öne çıkacak birkaç sahne olacaktır.. Onur duyacağımız, kendimizi tanımlayacağımız... İşte yaratılışın hikmeti buydu, diyeceğimiz birkaç sahne...

Siz, o sahnelerden birisiniz. İnanç, özgürlük ve insanoğlu adına; tarihte benzersiz bir katliam karşısında, cesurca ve kararlılıkla direnen bir halk... Öyle bir saldırı ve zulüm ki 8 milyar insanı aciz bırakan ama bir tek size diz çöktüremeyen bir saldırı...

Oysa ne istemiştiniz ki; özgürce yaşamak, inancınıza uygun yaşamak, size ait olan topraklarda atalarınızın yurdunda yaşamak... Aksa'nın hizmetkarı ve muhafızı olarak onurunuzla yaşa-

Siz, o sahnelerden birisiniz. İnanç, özgürlük ve insanoğlu adına; tarihte benzersiz bir katliam karşısında, cesurca ve kararlılıkla direnen bir halk... Öyle bir saldırı ve zulüm ki 8 milyar insanı aciz bırakan ama bir tek size diz çöktüremeyen bir saldırı...

mak... Ama siz bir tehdittiniz, sömürüye, işgale, onursuzluğa, zulme, hainliğe, gaddarlığa karşı apaçık bir tehdit...

"Rabbimiz Allah'tır" deyip zalime boyun eğmediğiniz için saldırıya maruz kaldınız...

Ashâb-ı Uhdud misali, bir farkla ki onlar, inancından dönmeyerek direndi. Sizlerse karşı da koydunuz ve kesinlikle kaybetmediğiniz bir savaşın erlerisiniz...

Ey Gazze halkı, çocukları bilge, yaşlıları genç, gençleri mücahit olan sizler! Öyle bir savaş veriyorsunuz ki ulaşmadığınız kalp, sula- madığınız toprak, kendine gelmeyen, düşünceye dalmayan bir toplum bırakmadınız. 21. yüzyıl, bundan sonra "Gazze direnişinden önce ve sonra" diye ayrılacak.

Sizler, tüm dünyaya, siyonizm tehlikesini

gösterdiniz. Zalimin yüzüne tükürdünüz. Savaşçı onurunu, direnişi, mücadeleyi resmettiniz. Tüm bu tanımlar, bundan sonra yeniden kaleme alınacak...

Ey Gazze halkı! Tüm acısı ve zorluğu ile size, izzet; sizi izleyerek bir şey yapamamanın utanç ve bize kalan, zillet...

Ne kadar sekülerleştiğimizi, kalplerimizin korkuyla da dolduğunu, yöneticilerin ihaneti ve korkaklığını hepsini gösterdiniz...

Bir ayna misali -hakikatin aynası- size bakan kendi kirini görüyor ve aynı zamanda temiz olanı...

Düşmana, "Havadan, karadan ve denizden gelin ancak ölümü tadacaksınız" dediniz ve sözünüzü tuttunuz. Oysa bizler, ne karadan ne havadan ne denizden size yardıma geldik! Biz-

ler, sözümüzü tutamadık!..

Ey Gazze halkı! Savaşın sonu ne olursa olsun siz, zafere ulaştınız. Sizler, bizim de onurumuz ve aydınlığımızıdır. Bugün yaşayan Ümmet, sizi terk etse de size el uzatmasa da, bugünden sonra siz, artık Ümmet'e el uzatacaksınız. İnsanlığa el uzatacaksınız. Yeryüzünden fiziken silinseniz bile ruhlarınız, daima kalacak ve nerede mağdur, zulme uğrayan, hor görülen biri varsa sizden güç ve cesaret alarak ayağa kalkacak ve onuruyla direnecek...

Allah, ebediyen razı olsun sizden...

Ey kahraman halk! Yol açan, ışık saçan, özgürleştirilen halk... Her bir ferдинizin, tek tek ellerinden öperiz ve hesap gününde, biz aciz kardeşlerinizi affetmeniz ümidiyle...

Yüce Rabbim'e emanet olun.

Siyonist Soykırımın Anatomisi*

Yoav LİTVİN
Al Jazeera English, 21.12.2023
Çeviren: İsmail CEYLAN

Yedi Ekim'de Hamas savaşçıları, Gazze hapishanesinin çitlerini aşarak en az yedi İsrail askeri tesisine ve çevredeki 20'den fazla yerleşim yerine koordineli bir saldırı başlattı. Saldırı-

da çok sayıda siyonist asker öldürüldü (İsrail ordusundan sızan bilgilere göre çok sayıda sivil de çatışma esnasında "yanlışlıkla" İsrail ordusu tarafından öldürüldü). Yaklaşık 240 kişi de esir alındı. Hazırlıksız ve kargaşa içinde yakalanan İsrail ordusu, saldırıya çılgınca karşılık verdi, ihlal edilen bölgelere ayırım gözetmeksizin ateş açtı ve bu süreçte, Hamas savaşçılarıyla birlikte İsraili esirleri de öldürdü. İsrail kuvvetlerinin kaybedilen tüm toprakları geri alması ve Gazze çevresinin güvenliğini sağlaması, neredeyse bir gün sürdü.

Hamas'ın benzeri görülmemiş saldırısının ardından İsrail'in halkla ilişkiler departmanı, korku ve öfkeyi kıskırtmayı amaçlayan büyük bir dezenformasyon kampanyası başlattı. Bu amaçla doğrulanmamış vahşet propagandası yaydılar. Bebeklerin "toplucu kafalarının kesildiği", "yakıldığı" ve "çamaşır ipine asıldığı" hikâyelerini içeren kampanya, İsrail kamuoyundaki şokun

İsrail'in Gazze'deki soykırım eylemlerinin ardındaki motivasyonlar nelerdir ve ileride bizleri neler bekliyor?

soykırımcı kabileciliğe dönüşmesine yardımcı oldu. Böylece kamuoyu dikkati, İsrail'in siyasi, istihbarat ve askeri hatalarından uzaklaştırılmaya çalışıldı. Bu propaganda, aynı zamanda hükümetin ve yedek birim-

lerin kitlesel seferberliği için önemli halk desteği toplanmasına da yardımcı oldu ve bu da Gazze Şeridi'nin geniş çaplı kara işgalini mümkün kıldı.

İsrail, Batı'daki, özellikle de Washington'daki emperyal sponsorlarının koşulsuz askeri, siyasi ve diplomatik desteğini aldıktan sonra, Hamas'a karşı koyma ve esirleri kurtarma bahanesiyle, yapay zekâ güdümlü «toplu suikast» saldırıları başlattı.

Gazze'de soykırım başlatıldı. On hafta sonra, Gazze'nin büyük bir kısmı neredeyse yok edildi, yaklaşık 20.000 Filistinli öldü ve çok daha fazlası hâlâ enkaz altında ve dünya, eş zamanlı olarak yaşanan soykırımı izlemeye devam ediyor. Bu olayları uzmanlık alanım olan davranışsal-sinirbilimsel bir mercekle incelemek maksadıyla bu yazıyı kaleme aldım. Bir yahudi olarak, özelde siyonizm-siyonist psikolojisi ve motivasyonu üzerinde durmaya çalışacağım.

Siyonist Propagandanın Temelleri

Tarihsel travmaya tepki olarak yahudi halkının antisemitizme karşı derin bir korkusu var. 19. yüzyılın sonlarında ve 20. yüzyılın başlarında, bu korku, çeşitli coğrafyalarda özerk yahudi gruplarının örgütlenmesine yol açtı.

Avrupalı bir sömürge hareketi olan Siyonizm, bu potansiyelin farkına vardı. Yahudilerin güvenlik ve savunma kaygılarını beyazların üstünlüğünü savunan, mesihçi ve faşist ideolojilerle birleştirdi. Bu sentez, yahudi güvenliğini, bölgedeki yerli halkların yerinden edilmesi yoluyla Filistin’de bir vatan inşa etmekle sağlayacağını vaad eden yeni, milliyetçi bir yahudi kimliği doğurdu.

Yerleşimcilerin psikolojisi, işgal için hedeflenen bölgeyi “ıssız” olarak ve mevcut sakinlerini ise herhangi bir toprağa layık olmayan insanlık dışı barbarlar olarak tasvir etmeye dayanmaktadır. Bu tasvir, Siyonistlerin Filistin’deki yerli nüfusu ahlaki kaygılar olmadan yerinden etmelerine olanak tanımaktadır ve İsrail’in kuruluşunu bir halkın yok edilmesi olarak değil, “ormanda bir villa” inşası olarak tasvir etmektedir.

Toprak ve kaynak hırsızlığına dayanan İsrail toplumunda, “meşru müdafaa” kisvesi altında (“İsrail Savunma Gücü”nde olduğu gibi) sebep-siz saldırganlık, en başından beri ödüllendirildi ve güçlendirildi. Sonuç olarak, saldırılar ve cinayetler siyonist toplum için yaşamın rutin bir parçası haline geldi. Siyonist liderler, yahudi halkının geçmiş ve şimdiki olumsuz deneyimleriyle ilişkili korkuyu ve gaspçı travmayı yeniden canlandırdı. Ayrıca yerleşimci nüfusun saldırgan, yayılmacı, hegemonik, soykırımcı eylemlerine göz yumdu ve teşvik etti. Siyonistler, İsrail’in baskıcı statükoyu korumak ve yerleşimci kolonisinin topraklarını genişletmek için sömürge ideolojilerini yahudilik ile birleştirdi.

Radikal yerleşimciler ise ilahi takdiri gerekçe göstererek Filistin topraklarındaki tepeleri ele geçirmeye, orada yaşayanları sürmeye ve yasadışı ileri karakollar kurmaya teşvik edildi. Bu ileri karakollar daha sonra İsrail ordusu tarafından güçlendirildi ve sonunda Siyonist devlet tarafından “yasallaştırıldı”.

Siyonizm ile yahudiliğin birleştirilmesi, siyonizm’e veya israil’in Filistinlilere yönelik politikalarına yönelik herhangi bir eleştiriyi yahudilere yönelik bir saldırı olarak göstererek Filistin direnişini gayri meşru hale getirmeye

hizmet ediyor. Dahası bu propagandayla, emperyal güçler tarafından desteklenen işgalci yerleşimciler ile Filistinliler arasındaki olaylar “sözde” eski bir dini “çatışma” olarak tasvir edilerek sömürgecilik karşıtı direniş baltalanıyor.

Bu sentez, siyonistlerin yahudi mağduriyetini ele geçirmesini ve istisnaileştirmesini teşvik ediyor. Siyonistler, Holokost’u korkunç bir soykırım olarak sürekli gündemde tutarak yahudilere, “özel kurban” statüsü veriyor. Bu anlatı, Filistinli yerlilerin pahasına yahudilerin güvenliğini sağlamak için inşa edilmiş bir “yahudi devleti” olarak, İsrail’e yönelik ayrıcalıkları meşrulaştırıyor. Siyonist propaganda Nazilerin komünistler, sosyalistler, Romanlar, engelli bireyler dâhil olmak üzere diğer gruplara da karşı işlediği suçları sıklıkla görmezden geliyor ve önemsiz gibi gösteriyor.

Korku ve Soykırım

İsrail, 7 Ekim’e kadar ciddi bir tehditle karşılaşmamıştı; bir yandan sonsuz işgal doktrini dayatırken, bir yandan da örtülü ve açık soykırım biçimleri arasında gidip geliyordu. İsrail, Gazze’ye yönelik periyodik saldırılarını genellikle “çimlenmiş” olarak tanımlıyordu. Bu süre zarfında İsraili Siyonistler, modern, müreffeh, sözde demokratik bir tüketici cennetinde Filistin topraklarının ve kaynaklarının faydalarından yararlanıyor ve beyaz ABD, Avrupa ile güçlü ticari bağlantılar kuruyorlardı.

Yedi Ekim, İsrail toplumunda yoğun bir korku ve şoka neden oldu. Benjamin Netanyahu’nun aşırı sağ hükümetine ise yolsuzluğa karşı artan muhalefeti bastırmak ve koalisyon üyelerini soykırım niteliğinde bir toprak gaspıyla memnun etmek için altın bir fırsat sundu. Kronik korku propagandası ise, Travma Sonrası Stres Bozukluğuna benzer semptomları tetikleyerek İsrail halkını, “nefsi müdafaa” maskesi altında, saldırganlığı daha çok destekler hale getirdi.

Korku, insanlık dışı propaganda, saldırganlığın ödüllendirilmesi ve yoğun soykırımın zehirli karışımı, İsraililerde Filistinlilere karşı empati eksikliğine yol açtı. Gazze çatışmasını “meşru müdafaa” olarak iddia etmelerine rağmen, İsraili liderler açıkça Filistin toplumunu bir bütün olarak suçluyor ve esasen sivillerin toplu olarak cezalandırılmasını onaylıyor. İsraili kurumsal liderler, her gün Filistin kültürüyle dalga geçiyor ve Filistinlilere yönelik işkenceyi, yerinden etmeyi ve yok etmeyi teşvik ederek hastalıklı bir

REFAAT ALAREER

1979-2023

soykırımcı zihniyet ortaya koyuyorlar.

Sonuç

Yedi Ekim’de, liberal/demokratik bir çerçe-ve içine “özenle” saklanmış olan siyonist cephe çöktü ve İsrail’in soykırımcı ve faşist yüzü apaçık görüldü. Siyonistler, bu maskaralığın ve beceriksizliğin hesabını vermek yerine Filistinlileri hiçbir kısıtlama olmaksızın öldürme ve yok etmeye yöneldiler. Bu gelişme, yalnızca Filistin halkına yönelik bir yok etme tehdidi oluşturmakla kalmıyor, aynı zamanda işgal altındaki topraklar, yeni askeri teknoloji ve stratejilerin geliştirilmesi ve test edilmesi için bir laboratuvar olarak kullanılıyor.

İsrail’in Gazze’deki ve Filistin’in başka yerlerindeki soykırımcı davranışı, Stanford hapis-hane deneyinde ve Milgram itaat çalışmasında görülen modellerle örtüşüyor. İkincisinde, otoritenin etkisi altındaki kişiler diğer katılımcılara potansiyel olarak ölümcül şoklar uygulamıştı. Siyonistlerin saldırganlığa olan bağımlılıklarının kırılması için bir arındırma ve sömürgecilikten kurtulma sürecinden geçmeleri gerekecek. Bu, onların siyonizmin tarihi ve doğası hakkındaki gerçeği benimsemelerini, samimi sorumluluk üstlenmelerini, Filistinlilerin insanlığını tanımalarını ve onların acıları ile empati kurmalarını gerektirecektir.

Yedi Ekim’den sonra siyonizm parçalanmıştır. Yahudilerin bu kaostan kurtulması için İsrail’in işgale ve soykırıma son vermesi ve in-

sani değerleri baz alan bir siyonist karşıtı cephe içinde yer almaları kaçınılmazdır.

Çevirmen Notu:

Gazzeli akademisyen, yazar ve şair, 44 yaşındaki Prof. Dr. Refaat Alareer, kardeşi Salah, oğlu Muhammed, kız kardeşi Esmâ ve üç çocuğu ile beraber 7 Aralık 2023’te şehit edildi. Alareer’in kardeşi Hamada, yeğenleri, yengesini, yengesinin kardeşleriye İsrail’in 2014’teki saldırılarıyla şehit olmuştu. İsrail saldırılarında kendisiyle birlikte ailesinden 30’dan fazla akrabası şehit olan Refaat Alareer, 1 Kasım 2023 tarihli son şiirinde Gazzeli çocuklara şöyle seslenmişti:

İlla ölmem gerekiyorsa
Sen yaşamalısın
Hikâyemi anlatmak için
Eşyalarımı satıp bir parça kumaşla
Biraz ip almalısın
Rengi beyaz kuyruğu uzun bir uçurtma yap
Ola ki Gazze’de bir yerlerde bir çocuk
Gökyüzüne bakıyordur
Alevler içinde bu dünyadan ayrılan
Bedenine de varlığına da veda etmeden giden
Babasını bekliyordur
Uçurtmayı görür
Senin yaptığın uçurtmanın havada süzülüşü
Bir an için ona bir meleği düşündürür
Sevgiyi geri getirmek için orada olduğunu
Eğer ölmem gerekiyorsa
Umut getirsin
Bir masal olsun uçurtmam

İman, Değişim Gerçekleştiriyorsa İmandır

Fatih PALA
fatihpalafatih@gmail.com

Hamd, övgü, sena, teşekkür âlemlerin Rabbi olan Yüce Allah'a; salât ve selam da biricik örneğimiz, rehberimiz, önderimiz, öğretmenimiz olan Hz. Muhammed'edir.

İyi düşünüp tahlil edilirse eğer herkes, kabul ve retlerin ördüğü bir hayatı yaşıyor. İnsanın düşündüğü, konuştuğu, yapıp ettiği ne varsa neredeyse hep kabullerinin ya da retlerinin ürünü. Zihninde, kalbinde, dilinde ve eyleminde neleri yaşıyorsa insan, bilmeli ki hayatının adı da, tadı da, yâdı da odur.

Mü'minler için yaratan, yaşatan, rızık veren, hükümler va'z eden Yüce Allah'a imandan, ona yaraşır kulluk etmekten daha ulvi bir paye olmasa gerek. Öyle bir iman ki bu, içinde melekleri, kitapları, peygamberleri, ahiret gününü, kaza ve kaderi, hayır ve şerrin hak olduğunu da barındırır, onlarla daha bir anlam ve değer bularak kemal noktasına varır.

İyi düşünüp tahlil edilirse eğer herkes, kabul ve retlerin ördüğü bir hayatı yaşıyor. İnsanın düşündüğü, konuştuğu, yapıp ettiği ne varsa neredeyse hep kabullerinin ya da retlerinin ürünü. Zihninde, kalbinde, dilinde ve eyleminde neleri yaşıyorsa insan, bilmeli ki hayatının adı da, tadı da, yâdı da odur.

O iman ki Peygamberimiz Hz. Muhammed'in (sav) Allah Teâlâ'dan getirdiği kesin olarak bilinen haberlerin, dini esas ve hükümlerin doğru ve gerçek olduğuna tereddütsüz inanmak, bunların tamamını izan ve kabul ile tasdik ve itiraf etmektir. Yani Yüce Allah'a, Hz. Muhammed'in son peygamber olduğuna ve bütün İslami esaslara, hükümlere ve haberlere, kesin olarak inanmak, tamamını kabul ve tasdik etmektir. İman, küfrün zıddıdır. Âlemlerin rabbi olan Allah'ı tanımak ve O'na yönelmektir.

Ayetleri kabul edip onlara bağlanmak ve yaşamaktır.¹

Bu öyle bir bağlanış ve yaşayış olmalıdır ki şirke, küfre, zulme, fahşaya dair ne varsa hepsini yerle bir etmelidir. Onların yerine tevhibi, hakk'ı, adaleti, ahlaki yerleştirmelidir. Asla ve asla sözde olmayıp özü kuşatmalı, ispat gerek-

1 Kaçar, Ali; *İman ve Değişim*, Genç Birikim Yayınları, Kasım 2023, Ankara, s: 22

tirmelidir. Çünkü iman, bir iddiadır ve her iddia, ispat gerektirir. "Eşhedu" ile başlayan şahadet kelimesinde ifade edilen "Ben şahitlik ederim ki Yüce Allah'tan başka ilah yoktur ve yine şahitlik ederim ki Hz. Muhammed (sav) O'nun kulu ve peygamberidir" iddiası, ispat edilmesi icap eden çok büyük, çok ağır ve çok derinlikli bir sözdür. Sadece "şahitlik ederim," "iman ettim" demenin yeterli gelmeyeceği bir anlam harikası, bir hakikat haykırışıdır.

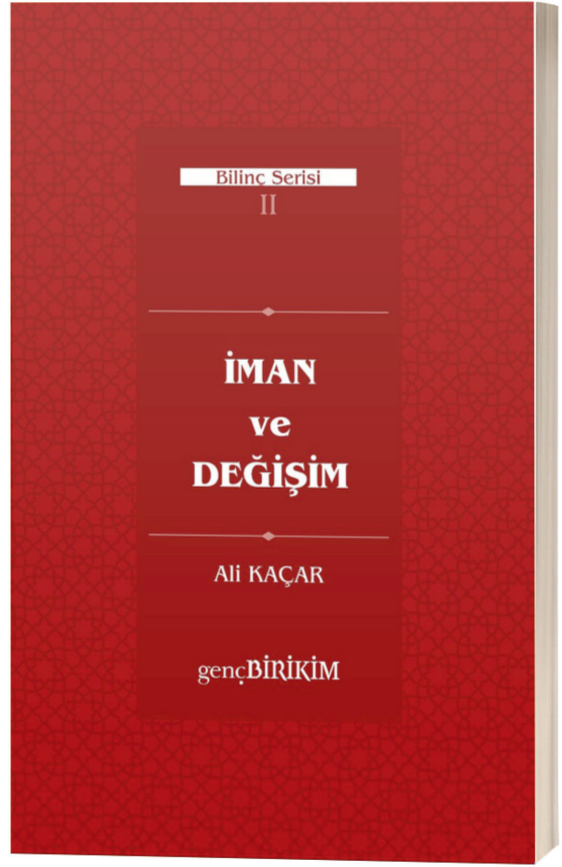
Serinin İkinci, Kendisinin ise Beşinci Kitabı

İşte bunları ve daha fazlasını, muhterem **Ali Kaçar**'ın Kasım 2023 tarihinde ilgisine sunduğu "İman ve Değişim" isimli *beşinci* kitabında buluyoruz. *Bilinç Serisi*'nin ikinci eseri olarak Müslümanlara kazandırdığı bu taze çalışmasında değerli Kaçar, imanı ve onun fert ve toplumda meydana getirdiği değişimi masaya yatırıyor. İki bölüm ile okuyucusunu muhatap ederek ilk bölümde, hacminin kifayet ettiği kadarıyla iman konusunu detaylandırıyor; ikinci bölümde ise imanın getirdiği doğal ve belki de zaruri diyebileceğimiz değişimi, değişimleri örnek şahsiyetlerle gözler önüne seriyor.

Genel olarak imanın üzerinde duran yazarımız, tanımlarıyla icmalı, tahkiki ve tafsili imana yer verdikten sonra kerim kitabımız Kur'an'daki ayetler bağlamında iman kavramına ve imanın şartlarına değiniyor. İmanla ilgili belli başlı tartışma konularından olan imanın artıp eksilmesine, geçerli olması için taşınması gereken şartlara, sadece "iman ettim/ettik" demenin yetip yetmeyeceğine dikkat çekiyor.

Kitap; imanın ciddi bir iddia olup ispat gerektirdiğini, onu kuvvetlendiren, sağlaştıran, çepeçevre sararak koruyup kollayan salih amelle muhakkak surette beslenmesinin olmazsa olmazlığını, büyük günah işleyenlerin imanlarının durumunu, ayet-i kerimelerde ve hadis-i şeriflerde salih amel konusunun oluşturduğu gözden kaçırılmayacak derecedeki ayrıntıları, inkârcı nasipsizlerin amellerinin boşa çıkıp kabul edilmeyeceğini bizlere, yeniden hatırlatıyor.

İmanı/Akideyi Bozan Şeyler Nelerdir?

Kıymetli yazar, imanı/akideyi yani "Lâ ilâhe illallah"ı bozan şeylerin en bilinmeyen, en yaygın ve en tehlikeli olanlarını on maddede, şu şekilde özetlemiş: **1.** Şirk yani Yüce Allah'a ortak koşmak. **2.** Yüce Allah'tan ve Rasulullah'tan geldiği kesinlikle sabit olan nâsların bir kısmını kabul ederken bir kısmını ise reddetmek. **3.** Kâfirleri dost tanıyıp mü'minleri sevmemek. **4.** Müşrikleri tekfir etmemek, onların kâfir olduklarında şüphe etmek, yollarının doğru olduğunu kabul etmek. **5.** Yüce Allah ile, peygamberi ile, kitabı ve dini ile, dininin emirleri ve yasakları ile, cennet ve cehennem ile alay etmek, bunları mizah ve eğlence konusu yapmak. **6.** Yüce Allah'ın isim, sıfat ve fiillerinden herhangi birini inkâr ederek O'nu gereği gibi tanımamak. **7.** Reislere, efendilere, ileri gelenlere, yöneticilere, emirlere, âlimlere; helali haram, harâmı helal kıldıklarında ve Yüce Allah'ın şeriatine muhalefet ederek kanunlar koyduklarında onlara itaat etmek suretiyle ibadet etmek. **8.** İbadeti, Allah'ın dışındaki varlıklara yapmak. **9.** Kur'an'ın zahirî manasına ters düşen batınî

manasının olduğunu ve bu batınî mananın ancak ilham vasıtasıyla olacağını, onu da ancak insanlardan bir kısmının bilebileceğini iddia etmek. **10.** Yüce Allah'ın hükmüyle hükmetmemek ve bu hükümleri kabul etmemek.²

İman, Olumlu Yönden Değişimi Hedefler

Ra'd suresinin on birinci ayet-i kerimesinin mü'minleri tefekküre sevk eden **"Bir topluluk, kendi özünde olanı değiştirmedikçe Allah da onların durumunu düzeltmez"** cümlesi ile giriş yaptığı ikinci bölümde yazarımız Kaçar; *tağyir* (değiştirmek), *tebdil* (bir şeyin yerine başka bir şeyi getirip yerleştirmek), *tahvil* (dikey ve yatay düzlemdeki -zamana ve mekâna bağlı- değişme) ve *inkılâp* (bir şeyin ters yüz olarak değişmesi) olarak Kur'an'da "değişim" anlamlarına gelen kavramlara parmak basıyor.

Kaçar'a göre iman, olumlu yönden değişimi hedefler. İnsanların karakterlerini, zevklerini, konuşma şekillerini, dostluk anlayışlarını ve tüm yaşamlarını şekillendiren inançlarıdır. İnanç, insanın hayata bakış açısını belirler ve o insana bir yol çizer. Bu nedenle dinsiz insanlarla dindar insanların hayatları birbirinden çok farklıdır. Dünya görüşleri, ahlakları, sevgi, saygı, sadakat ve kültür anlayışları, değer yargıları çoğunlukla birbiriyle taban tabana zıttır.³

O mükemmel ve olumlu değişimlere önce kitabımız Kur'an'daki *Ashab-ı Kehf* ile *sihirbazlar* örneği veren yazarımız, daha sonra imanın tadını tâ iliklerine kadar hissedip yaşamış olan *Ashab-ı Kiram*'a uzanıyor. O deryadan; Hz. Bilal, Hz. Osman, Hz. Abdullah b. Mes'ud,

Kaçar'a göre iman, olumlu yönden değişimi hedefler. İnsanların karakterlerini, zevklerini, konuşma şekillerini, dostluk anlayışlarını ve tüm yaşamlarını şekillendiren inançlarıdır. İnanç, insanın hayata bakış açısını belirler ve o insana bir yol çizer. Bu nedenle dinsiz insanlarla dindar insanların hayatları birbirinden çok farklıdır. Dünya görüşleri, ahlakları, sevgi, saygı, sadakat ve kültür anlayışları, değer yargıları çoğunlukla birbiriyle taban tabana zıttır.

Hz. Ebu Zer, Hz. Habbab b. Eret, Hz. Mus'ab b. Umeyr, Hz. Ömer, Hz. Cafer b. Ebi Talib (*radiyallahu anhum ec-main: Yüce Allah hepsinden razı olsun*) gibi sahabileri çıkarıp önümüze koyuyor. Koyuyor ama gözümüzle birlikte gönlümüz de benzerine pek az rastlanacak -belki de hiç rastlanamayacak- bu örnekliklerle doyuyor elhamdulillah. En son olarak da Almanya'ya Türkiye'den işçi sıfatıyla giden birisinin evlendiği Hıristiyan kadın vesilesiyle bildiğini zannettiği dini İslam'ı, yeniden fark edip içselleştirerek yaşam tarzı haline getirme hikâyesini paylaşıyor.

Herkeste aynı şimşeklerin çakmayacağı, aynı kıvılcımların saçılmayacağı muhakkaktır. Ancak iman gibi muhteşem bir hakikati sahiplenip kuşanan her fert, bambaşka bir âleme uyanmış demektir:

Bu âlem ki Yüce Allah'ın; ilahlılığını, rabliğini, melikliğinin, hükümlerliğini, rahmetini, azametini vb. öğretir ve yaşatır.

Bu âlem ki önümüze ve ömrümüze, Kitabullah'ı ve Sünnet-i Rasulullah'ı rehber bırakır.

Bu âlem ki sahih inançlar ve salih ameller kuşandırır.

Bu âlem ki içinde kardeşliği, ümmetliği, vahdeti barındırır.

Bu âlem ki geçici olandan alıp ebediyete, cennete ulaştırır.

Tadı damağımızda kalan bu güzel eseri için kendisine teşekkür ettiğimiz muhterem Ali Kaçar'ın, ömrüne Yüce Rabbimden bereket diyor ve bu bereketli ömür içerisinde, ümmetin hayrına olacak nice kıymetli çalışmalar yapmasını temenni ediyorum.

2 A.g.e., s. 73-84

3 A.g.e., s. 94

"Aksa Tufanı ve Uyanış Paneli"nin Ardından

Genç BİRİKİM

Aksa Tufanı'na ve Filistin'in yiğit evlatlarının direnişine şahitlik eden ve bu mücadeleye, bu cihada seyirci kalmayı kabul etmeyenlerin eylemlerden birisi, 24 Aralık 2023 Pazar akşamı Ankara'da, TDV Kocatepe konferans salonunda gerçekleşti.

Genç Birikim tarafından organize edilen "Aksa Tufanı ve Uyanış" üst başlıklı panelin oturma başkanı, Genç Birikim'den **Ali Kaçar** idi. Konuşmacılar ise "Aksa Tufanı'nın Oluşumu, Sonuçları ve Bölgeye Yansımaları" konusuyla **Musa Akkarî**, "Aksa Tufanı ve Müslümanların Sorumlulukları" başlığıyla **Muhammed Yorgancıoğlu** idi. Yorgancıoğlu, aynı zamanda Akkarî'nin konuşmasının tercümanlığını da yaptı.

1971 Kudüs doğumlu olan **Musa Akkarî**, Siyonist İsrail tarafından 340 yıl hapse mahkûm edilmiş, 20 yıl kadar işgalci Siyonistlerin hapishanelerinde kalmış, 2011 yılında Gilad Shalit esir takasında, bir daha Filistin topraklarına geri dönmek şartıyla serbest bırakılmıştır. Serbest bırakıldığı zamandan bugüne kadar Türkiye'de yaşayıp Filistin'le ilgili çalışmalar yapmaktadır. **Muhammed Yorgancıoğlu** ise Zonguldaklı olup uzun yıllar İHH İnsani Yardım Vakfı bünyesinde Suriye koordinatörü olarak görev yapmış ve hâlihazırda Filistin davası için insani diplomasi çalışmalarını devam ettirmektedir.

Panel programı, öncesinde tufan operasyonunu konu alan kısa bir video izletildikten sonra Kur'an-ı Kerim tilaveti ve okunan bölümlerin meallerinin verilmesi ile başladı. Daha sonra oturma başkanı ve panelistler yerlerine davet edilip kısa özgeçmişleri paylaşarak söz, otu-

rum başkanına verildi.

7 Ekim 2023, Bir Milattir

Aksa Tufanı'nın Filistin tarihi için çok önemli bir gelişme olduğunun altını çizerek ve Kassam Tugaylarına muzaffer olmaları duasında bulunarak sözlerine başlayan oturma başkanı Ali Kaçar, "7 Ekim 2023, bir milattir. Gelecekte Filistin ya da Siyonist İsrail tarihini inceleyenler, bu konuyla ilgili araştırma yapanlar, bundan sonra -zannediyorum- '7 Ekim öncesi ve sonrası' diyerek bir araştırmaya girişeceklerdir. Çünkü işgalci siyonist rejim, kuruluşundan şu ana kadar böyle bir operasyonla karşı karşıya gelmemiştir. Hep kendisi saldırı yapıyor ve buna karşılık veriliyordu. Ama şimdi, Aksa Tufanı operasyonu ile Kassam Tugayları, ilk kez hem siyonist rejime ve hem de arkasındaki bütün küresel emperyalist güçlere büyük bir ders vermişlerdir. Tufan operasyonunun, aynı zamanda biz Müslümanlar için de bir uyanışa vesile olmasını umut ve temenni ediyoruz" diyerek sözlerini sürdürdü.

İslam Dünyası, Filistin Davasına Dönemsel Destek Veriyor

Aksa Tufanı vesilesiyle bir araya gelmelerinden ve iştirak etmelerinden dolayı misafirlere teşekkür edip selam verdikten sonra sözlerine başlayan ilk konuşmacı Musa Akkarî, konuşmasını üç başlık etrafında sürdüreceğini belirterek şunları ifade etti:

"6 Ekim, tufan öncesi ve onu doğuran sebepler (1); 7 Ekim Aksa Tufanı'nın detayları (2) ve sonrasında bölgeye ve dünyaya olan yansımaları (3). Bizler, Filistinli kardeşleriniz olarak bölgenin polisi, jandarması olarak pazarlanan

İsrail'in zulmü altında yaşıyorduk. Bu tarihten önce Batı dünyasının bakış açısına göre İsrail, bölgedeki en demokratik, insan haklarına en saygılı devlet konumundaydı ve aynı zamanda da işgal ordusu, bölgenin süper gücüydü. Bu bakış açısına göre İsrail, karşı konulamaz, güç yetirilemez, karşısına çıkanları birkaç gün içerisinde yenebilecek bir ordu olarak pazarlanıyordu.

Bölgedeki bazı ülkelerin, işgalcilerle daha önce yapmış oldukları savaşlarda aldıkları yenilgileri, İsrail'in onların gözünde ister istemez bölgenin süper gücü olarak konumlandırdı ve onlar, Mescid-i Aksa davasına ihanet ederek, bu davayı unutarak Siyonist İsrail'le normalleşme yoluna gittiler. Son yıllarda siyonist İsrail, bölgeye dönük zulümlerinde yumuşak bir politika izlemeye başlamıştı. İsrail, son yıllarda şunu iyi gördü: İslam dünyası, Filistin davasına dönemsel ya da mevsimsel olarak destek veriyor. Bir olay, saldırı olduğunda tepkisel olarak Filistin'in yanında olan, Filistin direnişiyle beraber olan bir İslam dünyası ve zaman geçtikçe bu tepkiyi, direnişi unutan bir İslam dünyası."

Akkarî, sözlerinin arasında, toplamda 40 bin Kassam tugayının bulunduğunu ve bu sayının 1300 kadarının hâlihazırdaki cihad eylemini gerçekleştirdiklerini de hatırlattı.

Aksa Tufanı, Beş Alanda Başlatılan ve Sürdürülmesi Gereken Bir Mücadeledir

Aksa Tufanı operasyonu başladıktan sonra Halid Meşal ve İsmail Heniye ile görüşme fırsatı bulduklarının bilgisini veren ikinci konuşmacı Yorgancıoğlu, "Kendilerine şunu sordum: Türkiyeli Müslümanlarla bir araya geldiğimizde, muhakkak sorulacaktır. Sizlerin Türkiye'deki ve dünyadaki Müslümanlara iletmek istediğiniz mesaj ve beklentiniz ne-

dir? Şunu söylediler: Aksa Tufanı, beş alanda başlatılan ve beş alanda sürdürülmesi gereken bir operasyon ve mücadeledir. Bir tane-sini Gazze'deki mücahid kardeşlerimiz yerine getirmektedir. Diğer dört alan da siz/biz Müslümanların sorumluluğundadır. Gazze'deki mücahid kardeşlerimizin sorumluluğunda olan ilk alan, askeri olarak sürdürülen mücadeledir. Diğer dördü ise farkındalık seferberliği, medya seferberliği, insani yardım seferberliği, direnişin mali olarak desteklenmesidir" diyerek sözlerinin devamında bu dört sorumluluk ya da merhaleyi özetleyerek açıklamaya çalıştı.

Konuşmaların sonrasında panelistler, kendilerine iletilen soruları cevapladılar.

Oturum başkanı Ali Kaçar, soru cevap bölümünün ardından, yedi şıktan oluşan "Çağrımız" başlıklı bir metin paylaştı. Metin, halkı Müslüman olan ülke yöneticilerini; uyarıcı, hatırlatıcı, görev yapmaya davet edici ve bununla birlikte bütün Müslümanları da kapsayıcı hüviyetteydi.

Ve program, Musa Akkarî'nin kardeşlik, ümmet, vahdet ve zafer içeren duasıyla, duasına yükselen âminlerle sona erdi.

Program öncesinde başlayıp sonrasında da devam edip son bulan Filistin yararına kermes etkinliği, misafirlerin yoğun ilgisiyle karşılandı ve oldukça anlamlı bulundu.

Yüce Rabbimiz, hem panel programının hem de kermes etkinliğinin her aşamasında can-ı gönülden gayret gösterip katkıda bulunan ve uzak yakın demeden vakit verip hazır bulunan, iştirak eden kardeşlerimizin ecrini, kat kat fazlasıyla versin.

Dosya:

"MÜSLÜMANLARIN AHLAKÎ YOZLAŞMA VE ALÇALMALARA KARŞI ÇÖZÜMLERİ"

İlahi Yoksunluk ve Yozlaşma

Taşkın ÖNEL

W Cümleye ma'lûm olduğu üzere devlet-i aliyemizin bidâyet-i zuhûrundan beri ahkâm-ı celîle-i Kur'âniyye ve kavânîn-i şer'iyyeye kemâliyle riâyet olduğundan saltanat-ı seniyyemizin kuvvet ve miknet ve bi'l-cümle tebe'asının refâh u ma'mûriyeti rûtbe-i gâyete vâsıl olmuş iken yüz elli sene vardır ki, gavâ'il-i mûte'âkibe ve esbâb-ı mütenevviaya mebnî ne şer-i şerîfe ve ne kavânîn-i münîfeye inkıyâd ü imtisâl olunmamak hasebiyle evvelki kuvvet ve ma'mûriyyet bilakis za'f u fakra mübeddel olmuş ve hâlbuki kavânîn-i şer'iyye tahtında idâre olunmayan memâlikin pâyedâr olamayacağı vâzihâttan bulunmuş olup..."

Şirazesi kaydı mı kitabın, sayfalar dağılır, kitap yok olur zamanla. İşte Allah'ı çekip aldınız mı toplumun içinden, o toplumun yok ol-maması mümkün değildir. Toplumunu oluşturan her bir bireyin, Kur'an ahlakıyla ahlaklanması elzemdir ve yozlaşmanın ortadan kaldırılmasının yegâne çözümüdür bu. Allah varsa ahlak var, intizam var; Allah yoksa hâller harap, beldeler viran, ruhlar yitiktir.

"Herkes malum olduğu üzere, devlet-i aliyemizin kuruluşundan beri, yüce Kuran'ın hükümlerine ve şeri kanunlara kemaliyle uyulduğundan, ulu saltanatımızın kuvvet ve kudreti ve bütün halkının refah ve gelişmişliği istenilen dereceye ulaşmışken yüz elli sene vardır ki art arda gelen sıkıntılar ve çok çeşitli sebeplere dayalı olarak ne şer-i şerife ve ne yararlı kanunlara bağlı kalınmadığı ve uygun hareket edilmediği için, evvelki kuvvet ve gelişmişlik bilakis zayıflık ve fakirliğe dönüşmüştür. Hâlbuki şeri kanunlar

altında idare olunmayan memleketlerin payidar (sağlam, sürekli) olamayacağı açıktır." Tanzimat Fermanı

Bu cümleler, 1839 yılında bir yaraya

merhem olması için atılan bir adımın nişanesi. Günümüzün en çok zikredilen mevzuları arasında aslan payına sahip olan yozlaşmaya dair bir saptama... Türk'ün tarihinde altı asırlık bir paya sahip olan bir devletin, Osmanlı'nın, ihtişamlı geçmişinden eser kalmadığından söz ederek başlıyor ferman. Kaybolup giden ihtişam, yalnızca askerî alanda görülüyor, hemen her alanda kendini gösteriyor. Bu kan kaybı, eskisi kadar modern ve güçlü olmayan ordular, zaferlerden uzaklaştıkça elde edilen ganimetler azaldıkça savaş ekonomisi ile ayakta duran devlet, ekonomik olarak da güç kaybediyor. Bu da toplumun refahı kaybetmesine, zenginlikten uzaklaşmasına yol açıyor. Ekonomiyi destekleyecek mahiyette üretim ve ticaretin hemen hiç olmayışından kaynaklı bir zayıflık hâli baş gösteriyor. Mevcuttaki ticaret de azınlıkların kontrolünde... Askerî ve ekonomik güçlülük, nasıl ki şımarıklığı, kibri, israfı beraberinde getiriyorsa zayıflık da yozlaşmayı, kişilik erozyonunu getiriyor. Osmanlı'nın kötü gidişine "dur" demek için yola çıkanların, bu fermanla yaptıkları saptama manidardır. Zira yapılan tespit, yerinde bir tespittir. Allah'ın ipine toptan ve sınıksız bağlanıldığı dönemde, hem insan hem toplum hem de devlet doğru yol üzeredir ve semeresini de toplamaktadır. Her şey mükemmel olmasa da doğru, galip gelmektedir. Ufak tefek arızalar olmakla beraber; ordu, ekonomi, siyaset, bürokrasi,

toplum örnek gösterilebilecek düzeydedir. Ancak sorunu doğru tespit edip çözümü farklı yerlerde aramak da ayrı bir basiretsizlik, nasipsizlik olsa gerek... Toplumun, devletin İslam ve sünnetten uzaklaştığı için eskisi gibi düzgün ve güçlü olmadığını söyledikten sonra, çözümü Batı'da aramak, Kur'an ve Sünnet'i dikkate almamak ayrıca bir çelişkidir. Fermanla sorunlar için önerilen çözümler, İslam ve Osmanlı düşmanı Batı'yı memnun etmek için getirilen çözümlerdir. Hatta bununla ve bundan sonra getirilen çözümler, Allah'ın dininin hükümlerini zayıflatmaya götüren uygulamalar olmuştur. Batı'nın düşünce yapısı, dine bakışı, yaşam tarzı hiç sorgulanmadan bizim toplumumuza uyarlanmaya çalışılmıştır. Hristiyanlığı, bilimin ilerlemesi önünde bir engel olarak gören Avrupa; dini, hayatından çıkarma yoluna gitmiş, onu yok saymıştır. Çözümün Batı'da, Batılılaşmada olduğunu zanneden münevverlerimizin tutumu da bu yönde olmuştur. Olayın derinlikli bir analizini yapmak yerine, mukallit bir şebek edasıyla Batı'yı taklide yönelmişlerdir. Oysaki İslam'ın bilim ve teknoloji önünde bir engel olmadığı, onlarca Müslüman bilim adamının varlığıyla gözler önüne serilmiştir.

Ahlaki yozlaşma, dünyada var olmuş tüm milletlerin düçar olduğu, kaçınılmaz bir felakettir. Bu, öyle bir felakettir ki var olduğu dönemde ve coğrafyada, her yeri ve herkesi

ifsat etmiştir. Bu fesat, yozlaşma bazen o raddeye gelmiştir ki Allah, fesadın kaynağını kurutmak ve dinini yeniden tesis etmek için peygamberler göndermiştir. Elçileri dikkate alarak nefislerini düzeltenler, felah bulmuş; elçilere yüz çevirenler ise helak edilmiştir. Dinden uzaklaşan toplumların yozlaşması, çok daha kolay ve hızlı olmaktadır. Zira ilahi kanunlar, nefislere göre değiştirilemediğinden bozulma, daha zor oluyor. İlahi kanunları tamamıyla ortadan kaldıramayan toplumların, onları unutturma veya değiştirme yoluna

gittiklerini görmekteyiz. Böylece arzularının önünde engel olarak gördükleri en büyük unsur devre dışı bırakılır. Artık nefsanî arzularını elde etmelerinin önünde ilahi bir engel kalmadığından her türlü olumsuzluğu yapabilirler. Örfler, beşerî kanunlar zamanla ve bireylerin isteklerine göre değiştirilebiliyor. Her türlü ahlaksızlık, kötülük normalleşebilir artık: hırsızlığın adı yolsuzluk, zinanın adı flört, cinsi sapkınlığın adı cinsi yönelim olur. Bedenlerin alenen sergilenmesinin önünde bir engel yoktur, bu durum hayâsızlık olarak görülüyorken zamanla; benim bedenim, benim kararım, denerek normalleştirilebiliyor. İlahi kanunların geçerli olduğu zamanda ve yerlerde zina olarak kabul edilen nikâhsız birliktelikler, flört adıyla sıradan bir hâl olarak kabul edilebiliyor. Allah'ın, zina eden ancak zina eden başka biriyle evlenebilir, diyerek böylelerinin anormal, ahlaksız kişiler olduğunu belirtmesine rağmen, bugün flörtü olmadığı için insanlar, kınanır hâlde gelmişlerdir.

Ahlaki yozlaşma, dünyada var olmuş tüm milletlerin düçar olduğu, kaçınılmaz bir felakettir. Bu, öyle bir felakettir ki var olduğu dönemde ve coğrafyada, her yeri ve herkesi ifsat etmiştir. Bu fesat, yozlaşma bazen o raddeye gelmiştir ki Allah, fesadın kaynağını kurutmak ve dinini yeniden tesis etmek için peygamberler göndermiştir. Elçileri dikkate alarak nefislerini düzeltenler, felah bulmuş; elçilere yüz çevirenler ise helak edilmiştir. Dinden uzaklaşan toplumların yozlaşması, çok daha kolay ve hızlı olmaktadır.

Okul sıralarında başlayan hırsızlık, kopya ile insanlar daha, küçük yaşlarda iken tanışıyor ve bunu kabulleniyor. Hatta bunun da ötesine geçerek kendi hakkı olarak görüyor, kopyayı. Münafıklığın başat özelliklerinden biri olan yalan; beyaz, pembe gibi renklere büründürülerek masumlaştırılıyor. Yalandan zerrece rahatsız olmayan insanların sayısı artıyor, yalansız yaşayamayanlar bile var, doğru söylemek bünyelerine ağır geliyor. Siyasetçi, bürokrat liyakatsiz tanıdıklarını belli makamlara taşırken kendi gibi düşünmeyenleri öte kileştirerek,

düşman gibi göstererek bir davaya hizmet ettiğini düşünüyor. Davanın devamlılığı için, köşebaşlarını kendi adamlarıyla muhkemleştirdiğine inanıyor. Böylece dava, memleket düşman unsurlarından muhafaza edilmiş oluyor. Rüşvet; bilgisinin, gücünün, makamının hakkı oluyor. Zina, elinin kırı, diye sıradanlaşıyor. Haramlar, çağın gerekleri olarak görülüyor. Yozlaşma, küçükten büyüğe herkesi sarmalamış durumda lakin kimsenin kendini gördüğü yok. Her biri, yekdiğerinin kusurlarını söylüyor, eleştiriyor. Kimsenin, nefis muhasebesi gibi bir derdi yok.

Şirazesi kaydı mı kitabın, sayfalar dağılır, kitap yok olur zamanla. İşte Allah'ı çekip aldınız mı toplumun içinden, o toplumun yok olmaması mümkün değildir. Toplumunu oluşturan her bir bireyin, Kur'an ahlakıyla ahlaklanması elzemdir ve yozlaşmanın ortadan kaldırılmasının yegâne çözümüdür bu. Allah varsa ahlak var, intizam var; Allah yoksa hâller harap, beldeler viran, ruhlar yitiktir.

Dosya:

"MÜSLÜMANLARIN AHLAKÎ YOZLAŞMA VE ALÇALMALARA KARŞI ÇÖZÜMLERİ"

Din, Ahlak ve Yozlaşma

Erdal TUĞRUL

Her insanın hayatına yön veren, bakış açısı kazandıran ve ona, hayata ve sonrasına dair öğütler verip yol gösteren benimsediği bir inancı, bir hayat felsefesi ya da kutsalı vardır. Yeryüzünde binlerce inanç sistemi var ve her inanış, kendi bağlısını bir şekilde o inanışın ekseninde tutmaya çalışır. Bu inanışlar, toplumlar içinde dinamik bir yapıya sahiptir. Kimi zaman durağanlaşsa da her an aktif hale gelmek üzere kendini hazır tutar.

Tarihsel süreç içerisinde din, toplumların her daim var olagelmış sosyolojik bir kurumudur. Hatta çoğu zaman toplumların gelenek ve göreneklerini, hukukunu ve dahi medeniyetini din şekillendirir. Hayatın bu kadar içinde olan ve toplumlarla böylesine ünsiyet kuran bir kurum olarak din'in elbette ki elinde bazı güçleri barındırıyor olması kaçınılmaz oluyor.

Her din ya da inanış (bu din, gerek ilahi gerek beşeri olsun), kendi müntesiplerine bir

Ahlaki yozlaşma, bir toplumda vücut bulmuşsa bu, bir önceki neslin ektiği tohumların hasadıdır. Çünkü toplumsal bir değer olan güzel ahlak, öyle kolayca yozlaşmaz. Önce itibarsızlaştırılır, ahlaklı ve erdemli tutumlar para etmez, değer görmez olur; sonra yavaş yavaş "aman bir şey olmaz"lar başlar.

kimlik ve kişilik kazandırmak üzere öğretiler verir. Bu kimliğe bürünen bireyler, kendi gibi inanan başka bireylerle iletişime geçer ve inançlarını daha verimli yaşamak için "cemaat" ve "grup" oluştururlar. Bu oluşum eylemi, planlı olsun olmasın, kaçınılmaz bir sonuçtur. İşte varılan bu sonuçta uyulması gereken kurallar, özelden genele doğru bir eğilim gösterir. Bütün bu birliktelik ve kurallar, müntesibe, bir ahlak ve yaşama biçimi kazandırır.

Kişi, artık sadece kendisi için değil, bağlı olduğu toplu-

luk içinde kurallara ve kaidelere uymak zorunda olur. Aslında bu, zorunda olmaktan ziyade tâbi olduğu inanışın (din) o bireyle olan diyaloguna bağlı olarak iman ve gönüllülük esasına dayanır. Kısaca insan-din-toplum ilişkisini yukarıdaki gibi değerlendirebiliriz.

Şimdi Müslüman halklar olarak karşımızda birçok problemin olmasının yanında bir ahlaki yozlaşmanın olduğu bir hakikattir.

Kelime anlamı olarak "ahlak"; doğuştan ge-

len ya da sonradan kazanılan huy, tutum, davranış, seciye ve karakter. Şu şekilde de tarif edebiliriz: İnsan ilişkilerinde "iyi" ya da "kötü" veya "doğru" ya da "yanlış" olarak adlandırdığımız değer yargılarımızı ifade eder. İnsana has bir değer olan ahlak, şekillenmesi bakımından doğuştan gelen yeteneklerin yanı sıra dış etkenlere bağımlı olarak da işlenmeye ihtiyaç duyar.

"Sen, yüzünü hanif olarak dine, Allah insanları hangi fitrat üzere yaratmışsa ona çevir" (Rum, 30) ayet-i kerimesinden anlaşılacağı üzere iç etkenlere bağlı olarak ahlaktan söz edebiliriz. Bu, doğuştan gelen ve yaratıcı tarafından insana öğretilen bir davranışlar bütünü olan İslam fitratıdır ve zorunlu bir yöneldir. "İslam" diyorsak bununla, sadece Hz. Muhammed'in (s.a.v) tebliğ ettiği dini kastetmiyoruz. Bundan kasıt, ilk Peygamber ve ilk vahiyden son Peygamber ve son vahye kadar olan bir bütünün adı olan İslam'dır.

Yaradılıştaki fitrat nasıl değişmez bir yasa ise bu fitrata uygun bir yaşam sunan İslam da değişmez bir yasadır. Bu, külli irade'nin tecellisidir. İç dinamiklere bağlı olarak ahlakı yukarıdaki gibi değerlendirirken, dış etkenlere bağlı olarak şekillenen ahlaktan bahsedebiliriz.

"Dünyaya gelen her insan, İslam fitratı üzere doğar; sonra anne ve babası onu Yahudi, Hristiyan, Mecusi (farklı bir rivayete göre müşrik) yapar."

Allah'ın Resülü (s.a.v), yukarıdaki hadis-i şerifte; sonradan edinilen, zoraki olmayan, tercihen seçilen ve öğrenilen bir ahlaktan bahsediyor. Allah'ın insana doğuştan bahsettiği bu ahlak ve fitrata paralel olarak gönderdiği peygamberler ve vahiyle bu fitratı desteklediği, Kur'an-ı Kerim'de anlatılan bir hakikattir. Yeryüzünde insanın ilk boy gösterdiği andan günümüze değin bozulmadan, ilk gönderildiği gün gibi taptaze ve korunmuş olan tek vahiy, Hz. Muhammed'in (s.a.v) tebliğ ettiği Kur'an-ı Kerim'dir. Bu kitap ve tebliğ edip ilk uygulayıcısı olan Hz. Muhammed (s.a.v), iman edip Allah'a teslim olanlara bir ahlakı tevdi eder.

İlk nesilden itibaren bu ümmetin en belirgin nişanesi; savaşta ve barışta, ticarete, ilimde ve gerek bireysel gerekse toplumsal anlamda

ahlaklı duruşu idi. Değişen dünya, gelişen teknoloji, modern kentler ve iletişimin hızı insanı öyle bir noktaya getirdi ki "yozlaşma" gibi daha birçok kavramı insan üzerinde görür olduk.

Yozlaşma; özündeki iyi ve insani nitelikleri, bazı dış etkenlerin tesiriyle zamanla yitirmek, soysuzlaşmak, özünden uzaklaşmak, bozulmak, tereddidi etmek ya da dejenere olmak gibi anlamlara gelir. Başka bir tanımla iyi olanı terk edip kötü olanı benimsemektir.

Ahlaki yozlaşma, bir toplumda vücut bulmuşsa bu, bir önceki neslin ektiği tohumların hasadıdır. Çünkü toplumsal bir değer olan güzel ahlak, öyle kolayca yozlaşmaz. Önce itibarsızlaştırılır, ahlaklı ve erdemli tutumlar para etmez, değer görmez olur; sonra yavaş yavaş "aman bir şey olmaz"lar başlar. "Biz görmedik, çocuğumuz görsün yaşasın," "biz giymedik o giysin" derken kendi çocuklarımızı kendi ellerimizle yozlaşmanın çarkına dişli yaparız haberi-miz olmadan.

Evet, "rüzgâr eken, fırtına biçer" derler. Belki fırtına henüz kopmamıştır da bizden sonraki nesilleri beklemektedir. Yarının nesillerinin güzel ahlaklı olmaları, erdemli ve hikmetli, bilginin içinden bilgeliğe ulaşmaları, ahlaklı bilgiyi bulmaları ve yaşamaları, yeryüzünde can çekişen adaleti tekrar tesis etmeleri bizim gayretimize bağlı. Sermayeden yeme alışkanlığımızdan vazgeçip düşünen, üreten, yapay ve uyduruk gündemin seline kapılmayıp kendi gündemini oluşturan bir Ümmet bilinci ile hareket etmeli her Müslüman.

Yaygın bir tutum olan yozlaşma, kimlik kaybı ya da alçalma karşısında nasıl direnç gösterebiliriz? Aslında İslam, sistematik olarak koruyucu ve denetleyici bir inançtır. Hatta bu koruyuculuğu güçlendirerek Müslümanları daha seçkin bir birey haline getirmeyi hedefler.

İslam, insanın kişilik ve karakterini korumaya ilk cümleden yani kelime-i tevhid ile başlar ve insanın günlük hayatında yaptığı bütün amellerde vasat (orta yol) olmasını ister. Vasat olmak demek, her zaman orta yolu tutarak, ne ruhbanlığı ne de dinlerini oyun ve eğlence edip ya da az bir paha karşılığında satmamaları gerektiğini; vasat olmak demek, her şeyde orta yol olmak demek, mesela ab-

dest aldığı su akarsu olsa bile israf etmemek demek. Ya da adaletin gerçekleşmesi için anne baba aleyhine olsa dahi hem adaletten hem de şahitlikten çekinmemek demek.

“Böylece biz, sizi, insanlara şahit (örnek) olmanız için vasat bir Ümmet kıldık...” (Bakara\143). **“Sizinle savaşanlara karşı Allah yolunda savaşın, (ancak) aşırı gitmeyin. Elbette Allah, aşırı gidenleri sevmez”** (Bakara\190). Aşırı gitmek kadar önemsememek, basite indirgemek de (ki bu, ahlakta yozlaşmadır) İslam tarafından yasaklanmıştır.

“Dinlerini bir oyun ve eğlence edinenleri ve dünya hayatı kendilerini mağrur kılanları bırak. Onunla (Kur’an’la) hatırlat ki bir nefis, kendi kazandıklarıyla helake düşmesin...” (En’am/70).

Şimdi Müslüman! Ey Allah’a teslim olan! Sen, dünya hayatının bir oyun ve eğlence olduğuna iman edensin. Sen, izzetin ve şeref, şan, şöret, makam, estetik, dünyanın bin bir çeşit ziyneti ve zenginliği, silah ya da kalabalık olmadığına iman edensin. Bir Müslüman bilir ve gönülden iman eder ki mülkün yegâne sahibi ve hükümrani, sadece ve sadece Âlemlerin sahibi, yaratıcısı ve Rabbi olan yüce Allah’tır. Eğer bu dünyada izzet ve şeref arıyorsan Kur’an-ı Kerim’e kulak vermelisin:

“Kim izzet ve şeref istiyorsa bilsin ki izzet ve şeref bütünüyle Allah’a aittir. Güzel sözler, Allah’a yükselir. Fakat bunları O’na yükseltecek olan da salih ameldir. Buna karşılık sinsi sinsi kötü işler tasarlayanlar için ise çetin bir azab vardır. Üstelik böylelerinin kurdukları tuzaklar boşa çıkmaya mahkûmdur” (Fatır/10).

“Onlar, mü’minleri bırakıp da kâfirleri dost ve sırdaş ediniyorlar. Yoksa onlar, kâfirlerin yanında izzet, şeref ve kuvvet mi arıyorlar? Boşuna aramasınlar. Çünkü izzet, şeref ve kuvvet, tamamıyla Allah’a aittir” (Nisa/139).

“Kalkmış bir de, ‘hele Medine’ye bir dönelim, izzetli ve şerefli olanlar zelim ve alçak olanları oradan mutlaka çıkaracak!’ diyorlar. Hâlbuki asıl güç, izzet ve şeref; Allah’a aittir, Rasulü’ne aittir ve mü’minlere aittir.

Fakat münafıklar bunu bilmiyor” (Munafıkun\8).

Evet, izzet ve şeref, üstünlük, kuvvet ve zenginlik tamamıyla Allah’a ve O’na hakkıyla iman edip uyanlara aittir. Artık hiçbir Müslüman, bundan başka bir yol aramasın. Kur’an-ı Kerim’e; akli, kalbi ve imanı ile başvuran hiçbir insan, yozlaşmanın hiçbir türüne maruz kalmaz. Yozlaşmaya maruz kalan insan, çoğu değerinden vazgeçmiş demektir. Ve bu değerler, aslında kaybedilince yerine çok zor gelen değerlerdir. Yozlaşarak elde ettiği menfaatler ise her an elinin altında ulaşabileceği metalardır. Yani kaybettikleri, kişiye vasıf ve seçkinlik kazandırırken elde ettikleri, sıradan ve her insanın ulaşabileceği şeylerdir.

Peki, insanı değerlerinden vazgeçiren nedir?

Nefsi arzuların ağır gelmesi olabilir mi?

Ya da dünya malının süsü veya değer yargılarının değişmesi mi?

Veyahut yanlış olanı doğru olarak algılaması mı?

Hakikati basite indirgenmiş olması mı?

Sebepler her ne olursa olsun, bir canlı olarak insan, belli ve geliştirilebilir bir donanıma sahiptir. Yüce Allah, yarattığı bu donanımlı ve üstünlerin üstünü olan insanı, sadece dünya hayatı için yaratmadığını, asıl varılıp durulacak yerin Kendi katında olduğunu ve insanın gerçek ihtiyacını karşılayacak nimetin asıl yurtta olduğunu, insana bildirmiştir. Artık kim ne yol tutarsa kendisi için tutmuştur.

“Biz, her insanın amelini (işlediklerini, yaptıklarını) kendi boynuna doladık, kıyamet gününde onun için açılmış olarak önüne konacak bir kitap çıkarırız. Kendi kitabını oku; bugün hesap sorucu olarak nefsin sana yeter. Kim hidayete ererse, kendi nefsi için hidayete erer, kim de saparsa kendi aleyhine sapar. Hiçbir günahkâr, bir başkasının günah yükünü yüklenmez. Biz, bir elçi gönderinceye kadar (hiçbir topluma) azap edecek değiliz” (İsra\13-14-15).

Dosya:

"MÜSLÜMANLARIN AHLAKÎ YOZLAŞMA VE ALÇALMALARA KARŞI ÇÖZÜMLERİ"

Ailenin Din Eğitimi

Emrah DOĞRU

Aile, bir arabanın motoru gibidir, çok önemlidir. Aile fertlerinin her biri için cennette birlikte olmak için mücadele edilmelidir. Rabbimiz ayetinde şöyle buyurmaktadır: **"Ailene namazı emret; kendin de ona sabırla devam et. Senden rızık istemiyoruz; (aksine) biz seni rızıklandırıyoruz. Güzel sonuç, takvâ iledir"** (Ta-Ha 132).

Öncelikle aile reisi olarak babalar, İslam'a hâkim olmalıdır. Baba, İslam'a hâkim olursa evde her şey düzene girer. Tabi ki anne de İslam'a hâkim olmalı ki evin içinde İslami düzen kurulsun. Çünkü çocuklarla daha çok vakit geçiren annelerdir, tabi ki çalışmayan anneler.. Maalesef günümüz dünyasında anne ve babalar, çocuklarının mutluluğunu sadece para, iyi bir makam ve mevkide görmektedir. Birçok anne ve baba bu durumda. Hâlbuki geçici olan bu dünyadan sonra ebedi hayat var, cennet var, cehennem var. Çocuklarının

Ömrümüz bir gün bitecek. Ne kadar yaşarsak yaşayalım sonunda Rabbimize kavuşacağız ve dünya hayatında nasıl bir yaşam yaşamışsak ona göre hesap vereceğiz. Ailemizi yetiştirme konusunda hesap vereceğiz, Allah'ın emirlerine ne kadar bağlı kaldığımızdan hesap vereceğiz. Ayrıca dünya hayatının ne kadar boş bir hayat olduğunu orada anlayacağız.

cehenneme gitmesini hiçbir anne baba istemez. Bunu istemediği halde Allah'a kul olmayı, namaz kılmayı, oruç tutmayı, tesettürü, tağuttan, şirkten uzak durmayı hiçbir anne babanın gündeminde görememekteyiz. Biraz Lokman'ın (as.) çocuğuna öğrettiği tavsiyelere bakalım:

"Lokman, oğluna öğüt vererek, 'Yavrucuğum! Allah'a ortak koşma! Doğrusu şirk, büyük bir zulümdür' demişti" (Lokman 13). Anlıyoruz ki öncelikle çocuklarımıza, tevhidi iyi bir şekilde öğretmeliyiz. Ne anlama geldiğini iyi bilmeli ve ona göre hareket etmesi

daha güzeldir. Efendimiz de, "ilk önce çocuklarınıza tevhidi öğretin" diye buyurmuştur. Ayette geçiyor, "Yavrucuğum Allah'a ortak koşma, ona başkaldırma" diyor, "emirlerine harfiyyen uy!" diyor, "Çünkü şirk büyük bir zulümdür" diyor. Tevhidi tam manasıyla öğrenen, bütün haramlardan uzak duracaktır. Ve Rabbimiz uyarılarına devam ediyor:

“Biz insana, ana babasına iyi davranmasını tavsiye etmişizdir. Çünkü anası, onu nice sıkıntılara katlanarak taşımıştır. Sütten ayrılması da iki yıl içinde olur. (İşte bunun için) önce bana, sonra da ana babana şükret diye tavsiyede bulunmuşuzdur. Dönüş ancak banadır” (Lokman 14).

Annemize babamıza saygıda kusur etmeyeceğiz ama öncelikle Rabbimizin emirlerini harfiyen uygulamak kaydıyla. Anne ve babamıza, “öf” bile demeyeceğiz. Allah’ın emirlerine karşı gelmemizi istemedikleri müddetçe bu durum olacak. Allah’a karşı gelmemizi istedikleri an, onlara uymayabiliriz. Mesela “namaz kılma, oruç tutma, tesettüre girme” gibi Allah’ın emirlerine ters davranışlar istediklerinde onlara uymayabiliriz. Şu ayette Rabbimizin söylediği gibi: **“Eğer onlar, seni, hakkında bilgin olmayan bir şeyi (körü körüne) bana ortak koşman için zorlarlarsa, onlara itaat etme. Onlarla dünyada iyi geçin. Bana yönelenlerin yoluna uy. Sonunda dönüşünüz ancak banadır. O zaman size, yapmış olduklarınızı haber veririm”** (Lokman 15).

Rabbimizin ayeti ve tehdidi açık ve net, tabii ki ibret alıp uygulayanlar için. Yine başka bir ayette Lokman (as.) öğütlerine şöyle devam etmektedir:

“Yavrucuğum! Yaptığın iş (iyilik veya kötülük), bir hardal tanesi ağırlığında bile olsa ve bu bir kayanın içinde veya göklerde yahut yerin derinliklerinde bulunsa, yine de Allah onu (senin karşına) getirir. Doğrusu Allah, en ince işleri görüp bilmektedir ve her şeyden haberdardır” (Lokman 16). Nitekim Rabbimiz her ne yaparsak haberdardır, hiçbir şey ona gizli kalmaz, bir kayanın içinde olanları bilen Rabbimiz her şeyden haberdardır. Yasakları yapıp “kimse görmedi beni” deyip kurtulduğumuzu düşünmemeliyiz. Diğer ayette de şöyle devam etmekte: **“Yavrucuğum! Namazı kıl, iyiliği emret, kötülükten vazgeçirmeye çalış, başına gelenlere sabret. Doğrusu bunlar azmedilmeye değer işlerdir”** (Lokman 17).

Rabbimizin emirlerine her daim uymak zorundayız. Namazı kesinlikle hiç terk etmemeliyiz. Hangi şart altında olursa olsun fark et-

memeli, hep iyilik yapanlardan taraf olmalı, çocuklarımız ve en önemlisi bizler, iyi bir örneklik teşkil etmeliyiz. Anne ve baba olarak bizim yapmadığımız bir şeyi çocuklarımızdan istemeyiz, saçmalık olur. O yüzden bizler yapacağız ve çocuklarımızdan isteyeceğiz. Ve başımıza ne gelirse gelsin Allah’ın emirlerinden taviz vermeden sabırlı bir şekilde devam edeceğiz. Diğer ayette de Rabbimiz şöyle haber vermektedir: **“Küçümseyerek insanlardan yüz çevirme ve yeryüzünde böbürlenerek yürüme. Zira Allah, kendini beğenmiş, övünüp duran kimseleri asla sevmez”** (Lokman 18).

“İnsanlardan üstünmüşsün gibi yürüme, para, makam ve mevkiine güvenme. Sen paranla güçlü olamazsın güçlü ve kuvvetli benim!” diyor Rabbimiz. Ayrıca Rabbimiz öyle kişileri de asla sevmediğini söylüyor.

Rabbimiz başka bir ayetinde de şöyle buyurmaktadır: **“Ey inananlar! Kendinizi ve ailenizi yakıtı insanlar ve taşlar olan ateşten koruyun. Onun başında acımasız, güçlü, Allah’ın kendilerine buyurduğuna karşı gelmeyen ve emredildiklerini yapan melekler vardır”** (Tahrim 6). Rabbimizin bu ayeti, çok korkutucu ve ürpertici. Burada, “yakıtı insanlar ve taşlar olan ateşten kendinizi koruyun” diyor. Ayrıca orada acımasız ve Allah’ın tüm emirlerini uygulayan melekler olduğu da belirtilmekte. Burada kendini ve ailesini koruması istenmekte. Aile reisi, hem kendinden hem de diğer aile fertlerinden sorumludur. Bu, kesinlikle unutulmamalıdır. Öncelikle başta da belirttiğim gibi baba düzgün olmalıdır, ev halkına örneklik teşkil etmelidir. Mesela çocuklarımıza haramı, helali öğretmeliyiz, sadece “şu haramdır şu da helaldir” deyip geçmemeliyiz. Bunların neden haram neden helâl olduğunu anlatmalıyız ki kafalarında yer etsin. Çocuklarımıza yemek adabı, sofraya kurallarını da öğretmeliyiz. Sofraya oturmadan ellerini yıkamasını ve besmele çekmesini, sağ elle önünden yemek yemesini öğretmeliyiz. Su içme adabını da öğretmeliyiz, suyu doldurduktan sonra oturup üç defada içeceğimizi de öğretmeliyiz. Çünkü İslam’ın kurallarının hepsinden sorumluyuz. Evlerimizde haftada bir gün İslam üzerine dersler yapmalıyız ki başarılı olabilelim.

Efendimiz bir hadislerinde şöyle buyurmaktadır: *"Hepiniz çobansınız, güttüğünüz sürüden sorumlusunuz. Devlet reisi de bir çobandır ve sürüsünden sorumludur. Erkek, ailesinin çobanıdır ve sürüsünden sorumludur. Kadın, kocasının evinin çobanıdır ve sürüsünden sorumludur. Hizmetkâr, efendisinin malının çobanıdır; o da sürüsünden sorumludur."* Abdullah b. Ömer diyor ki: *"Sanırım şöyle de demişti: Kişi, babasının malının çobanıdır ve sürüsünden sorumludur. Netice itibarıyla hepimiz çobansınız ve güttüğünüz sürüden sorumlusunuz"* (Buhari, Cum'a 11; Müslim, İmare 20; Ebu Davud, İmare 1, 13; Tirmizi, Cihad 27).

Efendimiz, burada, herkesin sorumluluklarını bir bir dile getirmiştir. Birinci olarak devlet başkanı, herkesten sorumludur. Erkek, ailesinin çobanıdır, hepsinden sorumludur. Onların yaşayış tarzları, kılık kıyafetleri, yürüyüşleri, İslami bir yaşantıya uyumlu olmaları için mücadele etmesi gerekmektedir. Kadın da kocasından, çocuklarından, evdeki düzen konusunda sorumludur. En önemlisi, amel etmek ve yaşantısında örneklik göstererek mümkün olacaktır. Namaz kılmayan anne veya babanın, çocukları üstünde hiçbir etkiye sahip olamayacaktır. Yalan konuşan anne babanın, çocukları üstünde yalancılık etkisinden başka bir etkiye sahip olamayacaktır. Çocuklarına yedi yaşlarına gelince namazı ve Allah'ın diğer emirlerini öğretmeyen anne babalar, o çocuklar büyüdüğünde İslam'ın kurallarını yapmak, onlara çok ağır gelecektir ve yapmayacaklardır. Elinde telefon, saatlerce internet başından kalkmayan çocuklar, şeytanın tuzağına düşmekten kurtulamayacaklardır. Veyahut da televizyon başında, dizi peşinde koşan anne babalar, yarı çıplak bayanlardan gördüklerinin ve öğrendiklerinin, kendilerine hiçbir faydası olmayacaktır. Burada da yine şeytan kârlı çıkacaktır. Ailede düzen ve huzur için Peygamber Efendimizin hayatı, yaşantısı tam bilinmelidir. Ayrıca Kur'an-ı Kerim ile sürekli ilişki olmalı, Kur'an'dan habersiz yaşamamalı, her gün evde Kur'an okunmalı manasını idrak ederek. İşte o zaman o evde huzur olacaktır. Allah'ın emirlerine uygun yaşanan evler, hep huzur içindedir. Bir de bakın Allah'ın emirlerine başkaldırmış ailelere; her şeyleri var, paraları var, her istediklerine ulaşma güç-

leri ve imkânları var ama evlerinde huzur yok, bereketsizlik var. Hiçbir şeyden zevk almıyorlar, hep mutsuzlar, hep huzursuzlar.. Neden mi dersiniz? Çünkü aile, vahiyden habersiz, peygamberden habersiz, İslam'ın kokusu yok evlerinde, mutsuzlar ama mutlu gibi görünüyorlar etraftakilere. Ama mutlu olamazlar çünkü İslam'ın olmadığı hiçbir yerde huzur yoktur, mutluluk yoktur. Aileler, şöyle de olmamalı; dışarıda insanlara iyi ve İslami gözükle içeride kendi başlarına kaldıklarında ne yazık ki Allah yokmuş gibi bir yaşam içerisinde olma! Bu tip aileler, İslam'a çok zarar vermektedirler. Bu tip yaşantılara da dikkat edilmeli. Müslüman, hata işleyebilir, önemli olan hatasını anlamak, günaha ısrar etmeden tevbe etmektir. Rabbimizin hoşuna giden de budur.

Rabbimiz ayetinde şöyle buyurmaktadır: **"Bilin ki dünya hayatı ancak bir oyun, eğlence, bir süs, aranızda bir övünme ve daha çok mal ve evlât sahibi olma isteğinden ibarettir. Tıpkı bir yağmur gibidir ki, bitirdiği ziraatçıların hoşuna gider. Sonra kurur da sen onun sapsarı olduğunu görürsün; sonra da çer çöp olur. Ahirette ise çetin bir azap vardır. Yine orada Allah'ın mağfireti ve rızası vardır. Dünya hayatı aldatıcı bir geçimlikten başka bir şey değildir"** (Hadid 20).

Nitekim ömrümüz bir gün bitecek. Ne kadar yaşarsak yaşayalım sonunda Rabbimize kavuşacağız ve dünya hayatında nasıl bir yaşam yaşamışsak ona göre hesap vereceğiz. Ailemizi yetiştirme konusunda hesap vereceğiz, Allah'ın emirlerine ne kadar bağlı kaldığımızdan hesap vereceğiz. Ayrıca dünya hayatının ne kadar boş bir hayat olduğunu orada anlayacağız. Son pişmanlığın fayda vermeyeceğini, ömrümüz son bulmadan anlamalıyız ki ona göre Allah'ın emirlerine uygun yaşayalım. Rabbim, bizleri emirlerine uygun yaşayanlardan eylesin. Şeytanın tuzaklarından uzak eylesin. Âmin.

Faydalanılan Kaynaklar:

- Kitabımız Kur'an-ı Kerim
- Riyâzu's-Sâlihîn

Dosya:

"MÜSLÜMANLARIN AHLAKÎ YOZLAŞMA VE ALÇALMALARA KARŞI ÇÖZÜMLERİ"

Yozlaşmak

Sümeyye DEMİRCİ

Bizleri, insan olarak yaratan, "kulluk" unvanıyla değerli kılıp iman gibi bir nimetle yaşatan Âlemlerin Rabbine hamd olsun. Yine ona binlerce hamd olsun ki bizi, aziz olan Kur'an'ın öncüsü Muhammed Mustafa (s.a.v) ile destekleyip O'nun ümmeti kıldı.

Müslümanlardaki ahlaki yozlaşma, o kadar önemli ve o kadar can alıcı bir mevzu ki İslam'ı kendisine dava edinen her Müslümanın, bu konu üzerine, önemine binaen eğilmesi gerekir.

İslam'a, onun getirdiği düstura inanmış insanlar, ahlaki yozlaşma yaşayabilir mi, bu yozlaşma içinde alçalabilir mi? Evet, yaşayabilir. Bunu, bize, Rabbimiz Kitab-ı Mübin'de ve Resulümüz (Aleyhisselam) hadislerinde açıkça söylemiştir.

İnsanoğlu, ilim alabilecek, amel edebilecek kapasitede yaratılmıştır. Rabbimiz: **"Allah, hiç kimseye gücünün yeteceğinden başka yük**

İslam'sız hayatlarda bu sözlerin hakikatini bilmezdik. Arkadaş edindik, yakın olduklarımız gibi konuşmaya, onlar gibi giyinmeye başladık. Ne zaman ki Allah'ın dininin hidayetine erdik. Evet, bu bir yozlaşmaydı, aslını kaybetmeydi!

yüklemeyiz. Herkesin kazandığı hayır kendisine, yaptığı kötülüğün zararı yine kendisinedir" (Bakara, 286) buyurmuştur.

Rabbimiz, kullarının nasıl olması gerektiğini, hayatlarını idame ederken kendilerini bekleyen tehlikeleri ve korunma yollarını, birlikte olacağı ve uzak durması gereken insanları onlara açıklamıştır: **"Ey iman edenler! Allah'tan korkun ve sadıklarlarla (iyilerle, dürüstlerle) beraber olun!"** (Tevbe,

119).

İnsan, sosyal bir varlıktır, etkileyen ve etkilenen. Bu sebeple Rabbimizin (Subhanehu ve Teâlâ) ayetlerinde, Rasulullah'ın (Aleyhisselam) hadislerinde, öncelikle iyilerle beraber olmamız gerektiği bize öğretilir. Hatta büyüklerimizden hep duyardık ya: "Üzüm üzüme baka baka kararır." "Kargayla oturup kalkanın yeri çöplük başıdır."

İslam'sız hayatlarda bu sözlerin hakikatini

bilmezdik. Arkadaş edindik, yakın olduklarımız gibi konuşmaya, onlar gibi giyinmeye başladık. Ne zaman ki Allah'ın dininin hidayetine erdik. Evet, bu bir yozlaşmaydı, aslını kaybetmeydi!

İnsan, psikolojik olarak kendisinden üstün gördüğü insanları ve toplumları taklit etme eğilimindedir. Bu eğilimin etkisiyle dinini bilmeyen, Peygamberini tanımayan Müslümanlar da batı ve batılın hayranı olarak büyük bir hızla ahlaktan yani dininden uzaklaşıyor.

Peygamberimiz'in (Aleyhisselam) hayatına vakıf olan kişi görecektir ki bugünkü deyimle O, insanlar için bir psikolog ve içinde bulunduğu toplumda bir sosyolog ve pedagoğdur. Çünkü O, Allah'ın terbiye ettiği, insanlığa örnek ve eğitmen olarak gönderdiği "Nebisi"dir.

Müslümanlar, ne zaman ki Resullerine ittibayı ve asırlarını saadete çevirmiş O'nun güzide ashabını takip etmeyi, onların hayatlarını örnekli yaşamayı terk etti, hayatlar değişti, çirkinleşti.

Emperyalizm, Kur'an'ı ortadan kaldıramayacağını, O'nun özellikle korunmuş, şifrelenmiş bir kitap olduğunu binlerce kez alçakça denedikten, çalışmalarının boş olduğunu anladıktan sonra Kur'an üzerinde etkin olamadı, tahribat oluşturamadı ve tabi ki boş da durmadı. Bozulmaz, korunmuş kitabın muhteviyatını, insanların üzerindeki etkisini, onların yaşantılarındaki amele dökme noktasını ele alıp anlama ve uygulama üzerinde insanlarla oynadı.

Kur'an'la, Resul'ümüzün (Aleyhisselam) sünnetinin mahiyetiyle uğraşmaya başladılar. Bunu başardılar mı? Tabi ki tamamen hayır! Kur'an ve Hikmet (Sünnet), Rabbimiz tarafından özel olarak korunmuştur. Yalnız cahil kalmış Müslümanlar üzerinde projeleri etkin olmadı değil. Hala da bu çalışmaları büyük bir hızla devam etmektedir.

"Mü'minler, Allah yolunda, kâfirler ise tâğût (şeytan) yolunda savaşır" (Nisa, 76). Hak ve batıl savaşı, kıyamete kadardır. Küffarın bu çalışması devam edecektir. Onlar, çok sinsî ve sistematik çalışırlar. Öyle ki;

İnsanlık hatta özellikle Müslümanlar üzerinde yüz yıllık projeler yürüten küffar, insanlara "*Kişisel Gelişim*" adıyla bir yandan ego (benlik) yükleyerek onlara, "sen her şeyisin, her istediğini yapabilirsin" diyerek "Allah'ın dilemesinin yerine senin dilemenle her şey oluyor" enaniyetini yüklediler. Tabi ki aciz yaratılmış insan, çabalarının kısır kaldığını görünce kader ve Allah inancının içi boşatıldığından başarısız olduğu mevzuyu, beşer olmasının yetersizliğine değil, nefesine addetti ve intiharlar başladı. Bunun yanı sıra; "özgürlük" adıyla anne babalar, büyükler devreden çıkarıldı. Elbette ki kaynaktan uzak olan, susayan insan, her borudan su içmeye başlar. Böylece toplumsal hastalıklar yavaş yavaş her yanı sardı ve başını alıp gitti.

Peygamber Efendimiz, hadis-i şeriflerinde şu tavsiyelerde bulunmaktadır: "*İyi arkadaş yalnızlıktan, yalnızlık da kötü arkadaştan hayırlıdır. İyilerle dost olan, misk satanla beraber olan gibidir. Onun güzel kokusu, diğerine bulaşır. Kötülerle beraber olan da demirci çırağı ile beraber olan gibidir. Onun kiri de diğerine yansır*" (Buhârî, Zebaih, 31, Büyü', 38; Müslim, Birr, 146; Ebu Davud, Edeb, 16). "*Kişi, dostunun dini üzeredir. O hâlde kiminle arkadaşlık ettiğine dikkat etsin*" (Tirmizi, Zühd, 45). "*Kişi, sevdikleriyle beraberdir*" (Buhârî, Edeb, 96; Müslim, Birr, 165; Tirmizi, Zühd, 50, Da'avat, 98). "*Mümin, müminin aynasıdır*" (Ebu Davud, Edeb, 49). "*Müminler, bir binanın tuğlaları gibi birbirini destekler*" (Buhârî, Mezâlim, 5, Salât, 88; Tirmizi, Birr, 18).

Bu değerli verilerle hareket eden iman etmiş bir insan; elbette ki sapmaz, asimile olmaz, yozlaşmaz. Rabbim, hepimizin ayaklarına sebat versin. Âmin.

En **Emin**'e emanet olunuz.

Dosya:

"MÜSLÜMANLARIN AHLAKÎ YOZLAŞMA VE ALÇALMALARA KARŞI ÇÖZÜMLERİ"

Toplumun İhyâsı Müslümanların İslahından Başlar

Sercan AKBAYRAK
akbayraksercan@gmail.com

B ismillâhirrahmânirrahîm.
E l h a m d u l i l l a h i
Rabbilâlemin, ves-
salatu vesselamu ala Rasûlina
Muhammedin ve alâ alihi ve
sahbihi ecmain. Emmâ ba'd.

Yazımı kaleme aldığım zaman zarfında İslâm'ın üçüncü kutsal kalesi olan mübarek Mescid-i Aksa toprakları üzerinde -kıyamete dek- lânetlenmiş yahûdilerin/siyonistlerin, ümmetin mahzun ama onurlu bir parçası olan Filistinli Müslümanlara alçakça yaptığı saldırılara maruz kaldığına şahit oluyoruz. **Allah subhânehu ve teâla'**ya karşı dahi hadsizlik/edepsizlikten hayâ etmeyen ve Peygamberleri *aleyhimüsselâm* bile öldürmek cürmünden geri durmayan bir kavmin, Filistinli Müslümanlara reva gördükleri zulme hayret etmemek gerek. **Allah subhânehu ve teâla'**dan vefat eden kardeşlerimize rahmet etmesini; şehit olarak katına almasını; hayatta kalanlara da güç, kuvvet, sabır, takat bahşetmesini niyaz ederim. **Allah'**ım! Lânetli olan bu azgın kavmi helâk eyle! Güçlerini başlarına geçir! Birliklerini dağıt! Âmin.

Savruluyoruz... En kötüye doğru adım adım, fersah fersah savruluyoruz. Ümmetin bir ferdi olarak bu ahvâlden dolayı herkes gibi bizler de üzülüyoruz. Lakin vakiâmızda dillendirilmesi ve değerlendirilmesi gereken bir durumumuz var.

Günümüz İslâm coğrafyasına/ümmetine şöyle bir göz attığımızda önceki yıllara nazaran en buhranlı bir dönemde olduğunu dolayısıyla da İslâm'ın tüm şîârlarıyla -insanoğlu nezdinde- büyük bir değer kaybı yaşadığını görmek zor olmayacaktır. '**Değişen dünya'** yanılısıyla ne yazık ki ümmet büyük bir savrulma yaşamış ve yaşamaya da devam etmektedir. Böylelikle de gayri İslâmi havalara bürünerek **Allah subhânehu ve**

*teâla'*nın koymuş olduğu hudutları aşmaktadır. Savruluyoruz... En kötüye doğru adım adım, fersah fersah savruluyoruz. Ümmetin bir ferdi olarak bu ahvâlden dolayı herkes gibi bizler de üzülüyoruz. Lakin vakiâmızda dillendirilmesi ve değerlendirilmesi gereken bir durumumuz var.

İnsanlığın hastalıklarına bir reçete sunması gereken biz ümmetin, reçeteye kendisinin düçar olması ne kadar üzücü. Bizler, artık her oturumumuzda, on yirmi yıl önceki samimiyetlerimizden dem vurmakla meşgulüz. *Nisâ Suresi,*

136. *Ayeti*, (birkaç tefsirinden birine göre) bize hitap etmektedir: "**Ey iman edenler! ... iman edin.**" Statik değil dinamik bir iman. **Kur'an ve sünnet** ışığında sürekli tazelenen ve yinelenen bir iman. İman, diri kalmaktır. Çakılıp kalmamaktır. Enerjik olmaktır.

Özlem duyduğumuz yıllar geride kaldı. Önümüzdeki müsabakalara bakmakla mükellefiz. Futbol maçları gibi iman-küfür mücadelesi. Bizler, formda olmazsak maçları her daim kaybedenler olacağız. Geçmiş, iyisiyle kötüsüyle geride kaldı. Aslında geçmişi çok fazla yâd etmek, mevcut halimizi itiraf etmemiz demektir. Bir nevi kendi kendimizi ele veriyoruz. Çok hayıflanmak, aslında "şimdi eskisi gibi değilim" demektir. Kalplerimiz değişiyor, amellerimiz geriliyor, önceliklerimiz ikinci plana atılır hale geliyor. Evet, hayıflandığımız dönemler; müthiş bir samimiyetin/adanmışlığın olduğu; İslâm davasının geçim derdinin çok çok önünde olduğu; şehit olma arzusunun uykuları kaçırdığı; İslâm coğrafyalarındaki cihâdi hareketlerin futbol maçları gibi takip edildiği hatta o dönemler belki de tek gündemimiz olduğu yıllardı. Ruh vardı, heyecan had safhadaydı, sevgi vardı, birbirimize özlemimiz vardı. Gerçekten de **Allah subhânehu ve teâla'nın** insanoğlu için şifâ kıldığı reçeteye en çok Müslümanlar muhtaç. Kalplerimiz, tedavisi kolay olmayan hastalıklara yakalanmış bir durumda. Asra yemin etmiş olan bir İlah'a *subhânehu ve teâla* iman ediyoruz. Zaman, sadece kâfirler için değil, müslümanlar için de evriliyor. Âhirete imandan ne kadar uzaklaşırsak gaflet ölçümüz de aynı ölçüde artıyor. Nazarımızca biz Müslümanlar, evrile evrile en şerli dönemlerden birine gelmiş gibiyiz. Doğru reçetelere ne kadar da muhtacı! **Allah'im** kalplerimizi sabit kıl.

Dünyamızın görünüşü kirlendi. Bir is havası var. Kara bulutlar çökmüş de helâk olmayı bekleyen bir hava hâkim. Yağmur için bereket umduğumuz o bulutlar, korkutuyor. Her an gelebilecek bir çığlık sesi, bir anda üzerimize yağabilecek ateşten taşlar, kalpleri ürpertiyor. İçimizde var olan o anlık korkular. İşlenen gü-

nahların vermiş olduğu gerginlikle sanki yüzü bir anda yukarı doğru kaldırılıp da ters yüz edilmiş bir şekilde yere çakılacakmış gibi hislerle yaşıyoruz. Ya da tam tersi olarak kendimizden çok çok emin ve güven duygusu içerisinde bir ruh halimiz var. Zaten insanoğlu hep bu duygu ve beklenti içerisindeyken azaba yakalanmıştır.

Öyle bir toplumda yaşıyoruz ki artık rahmetten çok gazaba yakın görünüyor. "*Yakalayan o suçluları, azgınları, mücrimleri.*" nidasına daha uygun bir toplum. Bünyesinde her türlü pisliği, günahı toplamış bir toplum. Arafa bile yakın olamayan bir toplum. Evet, içerisinde yaşadığımız toplumdaki bahsediyorum, kâfirlerin hayvanlar gibi yaşadığı bir toplumdaki değil! **"Aynıyla Lut kavmi olmasanız da, Lut'un kavmi hiç de değil uzağınızda."**

Müslümanlar olarak toplumu ıslah edecek yönümüz dumura uğradı. Kalplerimizin tedavi olması gerekiyor ki karşımızdakine bir şeyler verebilelim. İfrat-tefrit arasında gidip geldikçe bir mücadelemiz de olmayacaktır. Gafil halkımız kadar bizim de **tergib-terhib'e** ihtiyacımız var. Ama muhtaç değilmiş gibi yaşıyoruz. Kendimizi tamamlanmış olarak tanımlıyoruz. Yanılıyor ve böylelikle de aldanıyoruz. Çözümler sunabilen değil de sorunlar yumağı olan bir görüntüye sahibiz.

Müslümanların sosyal hayat içerisinde yozlaşmalarından en barizi, **televizyondur**. Çok karşıydık, iblis muamelesi yapardık. Şeytan taşlamaya gidemeyenler hincini ondan alırdı sanki. MaazAllah, evlere şeytan da sokulur muydu hiç! Öyleydi bir zamanlar ama şimdi ünite olamayan evler eksik görülüyor. Televizyonun olmadığı evler, şimdi artık sadeliğin ölçütü görülür oldu. Evlerimizin düzeni televizyona göre dizayn edilir oldu. Sokakta yürüdüğümüzde başımızı yerden kaldırmayız belki ama bu şeytana bakınca neler görüyoruz neler! Hayâ nedir, göz haramı nedir, aklımıza bile gelmez. Öyle bir şeytandır bu meret. Mesela günü televizyon izlemeden bitirince içimizde bir eksiklik oluşabiliyor. Hani aslında zikri Kur'an okumadan bitirilen gün gibi

bir eksiklik hissi. Allah için okuduğumuz kitapları okuyamadan, bir sohbet dinleyemeden, hadis okumaları yapamadan, zikir yapamadan geçirilen gün gibi. Bir müslümanın eksiklikleri budur, başka olamaz. Haftalık programlarını televizyona göre ayarlayan Müslümanlar da yok değildir, diye düşünüyorum. Kesinlikle vardır. Hüsn-ü zan besleyemiyorum maalesef.

Çocuklarımızın beyinleri de oyun oldu. Bu da çok önemli nesli evrilmelerden olarak başlıca problemlerden. Yani onları da oyunlara kurban verdik. Beyin ölümü gerçekleşmiş, katilleri oyun olan bir neslimiz var. Hâlbuki bizim çocuklarımız 'Z' denilen saçma-sapan, ne idüğü belirsiz kuşağın içerisinde değerlendirilmeye alınamazdı. Onlara 'Z' bizimkilere de hiçbir zaman tanımı değişmeyen Müslüman kuşağı denmeliydi. Ama bir fark kalmadı. Bizim neslimiz, oyunlara mahkum olan değil de terapi olarak kullananlar olmalıydı. Zar zor kıldıkları namazlarından sonra selamı dört gözle bekleyen ve selamdan sonra da direkt olarak telefona zıplayanlar olmamalıydı. Bizim çocuklarımız, Asım nesli beklerken Nazım nesline benzer olmamalıydı.

Askılı elbiselerin, kızlarımızın iffetine halel getireceğini bilen şuurdu annelere ihtiyacımız var bizim. Bizim annelerimiz, iffet timsali Meryemler yetiştirme gayretinde olanlardır. "Çocuktur, bir şey olmaz" deyip mini etek giydiren anneler, pek ümmetimiz kadınlarına benzemiyor. Bu ümmetin anneleri, toplumun ihyâsının kadınlardan geçtiği bilincinde olanlardır! **"Dünyanın yarısı kadınlardan oluşur; diğer yarısını da kadınlar yetiştirir."** Bu ümmetin kadınları, hakikatin farkında, misyonu olan, vizyon sahibi şahsiyetlerdir!

Bizi biz yapan ahlâk idi. Onun bile hakkını veremiyoruz. Var olan ahlâkı bile tamamlayamaz hale geldik. Bu noktada da **Rasulullah sallallâhu aleyhi ve sellem**î temsil edemez olduk. Zafiyetlerimizle beraber toplumumuza bizler değil ahlâk düşmanları yön verir oldu. Somut bir İslâm öğretilerinden ziyade artık soyut bir kalıba büründük. Bir yaşam biçimi olan

ahlâk dinine iman ettik lakin realitede varlığını kaybettik. Bataklığa saplanmış bir topluma el uzatan olacağımız yerde onlarla beraber daha da batar hale geldik. İsrailoğullarının toplum içerisinde kınanmaktan korkarak eriyik hale gelip sus pus olmuş, suya sabuna dokunmayan âlimlerinden olmaktan Allah'a sığınırız!

Kalplerin ihyâsının şifası bellidir; diriliş muştusu kitabımız Kur'an-ı Kerim. Virdlerimizi ak satmayacağız. Çünkü **Allah subhânehu ve teâla 'kalplerdeki hastalıklara şifa'** olarak indirmiştir (*Yûnus Suresi, 57. ayet*). İkinci şifa kaynağımız da elbette **Sünnet-i Seniyye** olacaktır. Ne kadar çok kuvvetli bir bağ, o kadar nur demektir. Hucurat Suresi, 1. ayette geldiği üzere kesin emirle Allah ve Rasulünün önüne geçmekten nehyedilme söz konusudur. Bir de yüz çevirmenin ne demek olacağını tefekkür edelim. Allah'ı rutin olarak zikretmeyen bir dil ve kalpten yoksunluk söz konusu olduğunda kalpler katılaştır. Çünkü münafıklar bile **Allah subhânehu ve teâla'**ı çok az zikrederken (Nisâ Suresi, 142); biz Müslümanların daha çok zikretmesi emredilmiştir (Ahzâb, 41). Namazlarda huşûya bilhassa önem verilmelidir. Namazlarında huşûya gayret etmeyen bir topluluk, ihyâ olamaz. Mâlâyâniden kurtulamamış bir kalp, sadece bereketten mahrum kalır. Duaların kabul olunduğu anları kovalayacağız. Hilm ile vakarı aynı anda karakterize etmeliyiz. Her an her saniye nefsimizden ve şeytanın şerrinden Allah *subhânehu ve teâla'*ya sığınacağız.

Müslümanların her daim nasihatleşmesi, birbirine hakkı ve sabrı tavsiye etmesi gerekiyor. Birbirlerinin açığını arayan değil de kapatmaya çalışan kardeşler olabilmeliyiz. Dalgayla değil ciddiyetle karşılık vermeliyiz. Birbirimizi aşağılamayla değil duayla mükâfatlandırmalıyız.

وَذَكِّرْ فَإِنَّ الذِّكْرَ تَنْفَعُ الْمُؤْمِنِينَ

"Ama (alanlar için) öğüt vermeye devam et, zira öğüt inananlara fayda verir" (Zâriyât Suresi, 55. ayet).

Velhamdüillâhi Rabbil âlemin. Selam ve dua ile...

Dosya:

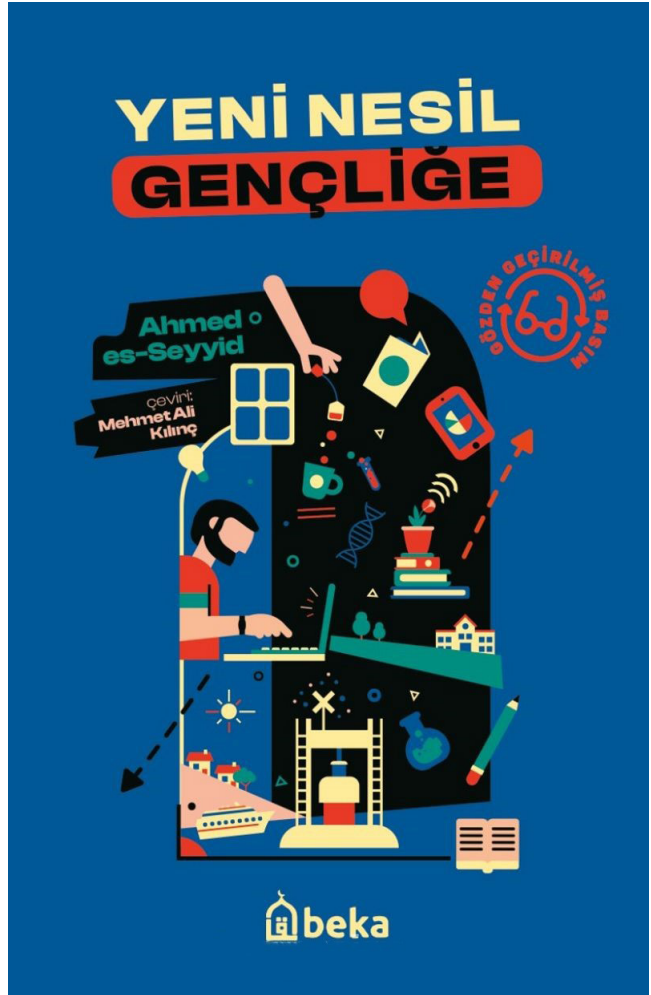
"MÜSLÜMANLARIN AHLAKİ YOZLAŞMA VE ALÇALMALARINA KARŞI ÇÖZÜMLERİ"

"Yeni Nesil Gençliğe" Kitabı Üzerine

Rüveyde Bera PALA

Dünya hayatını yaşanılabilir ve sayısız dertlerin, yüklerin altından kalkılabilir bir hale getirmek, faniliğini her durumda açıkça göstermek; ahiret gerçeğini, İslam davasının kesik kesik gelen nefeslerini unutturmaya ve üzerini kapatmaya çalışan inkâr atmosferini dağıtmak, ancak yumruğunu hak için yükselten muvahhid ve mücahid insanların yüreğiyle mümkün olacaktır. Onların her vakit ruhunda uçuşan dava ve iman fırtınaları, o büyük Resulün (s.a.v.) ümmetine de etki ederek, İbrahimce coşan bedenler ortaya koyacaktır. Ve ardında bıraktıkları paha biçilmez eserler, yeniden ve yenilenerek mümin kalpleri hidayet nuruyla aydınlatacaktır. İşte bu yazıya konu olan eser ise **Ahmed es-Seyyid**'in *Yeni Nesil Gençliğe* adlı kitabı.

Kendisine, yeni nesil hakkındaki endişelerini dile getiren bir mesajın gelmesi ile kitabın oluşum yolculuğu inceden başlamış oluyor. Yazar, evvela bir video serisi ile soruların konuları ayrıntıları ile birlikte hedef kitlesine ulaştırıyor. Ancak yalnızca bu video kayıtlarıyla kalmayıp, birçok kişinin düşünce ve yaşantısına etki edecek

bir kitap yazmaya karar veriyor.

Peki, yeni neslin gündelik yaşantısına bolca katkıda bulunacak, varoluşunun sebeplerini ve gerekliliklerini sabit naslarla kavramasını sağlayacak bu kapsamlı kitabın oluşumuna destek veren o mesajda neler yazıyordu? Kısaca mesajın ana hatlarına bakalım: "Hayatı meşgul eden boş uğraşlar, dini zayıflık, hedefsiz ve amaçsızca yaşamak, odaklanma problemi, disiplin, psikolojik sorunlar, depresyon, istenilen şeyde başarısız olma korkusu..." Bu konulara sürekli kafa yoran ve bunların içine düşmekte olan yeni neslin kurtuluşunun ne ile olacağını; mesajının sonunda belirttiği gibi bu apaçık 'kayboluş'un fitrata verdiği zarardan nasıl sıyrılabileceğini, tüm kaygısını ortaya dökerek soruyor. Yazar ise tüm içtenliğiyle, dünya hengâmesinde önce benliğini, sonra da doğru ve mantıklı düşünce melekelerini kaybeden ve bunun da farkında olan gençliğe elini uzatıyor; onları, bu derin okyanustan çıkarmanın yollarını bir bir açıklamak için besmele çekiyor.

Yazar, toplam on başlıkta toparladığı, yeni neslin sıkıntı ve fani hayata dalıp arka plana atılan ve imanı doğrudan etkileyen konulara, başarısızlık korkusu ile başlamış. İlk cümlelerinde, okuyan herkesi derinden sarsan ve tefekküre mecbur bırakan şu sözleri söylemiş: "İslam ümmeti; atılganlık, cesaret ile korkusuzluk isteyen fevkalade proje ve girişimlere son derece muhtaç" (sf: 39). Daha sayfaların başında bu bir nevi haykırış barındıran cümle, iman sahibi ruhlara içten bir ilham veren slogan gibi. İşte bu cümlelerin hakikatte tecelli etmesi için yine birkaç başlıkla tavsiyelerine devam etmiş: "Başarısızlığın tanımını yeniden yap, onu

Yazar, toplam on başlıkta toparladığı, yeni neslin sıkıntı ve fani hayata dalıp arka plana atılan ve imanı doğrudan etkileyen konulara, başarısızlık korkusu ile başlamış. İlk cümlelerinde, okuyan herkesi derinden sarsan ve tefekküre mecbur bırakan şu sözleri söylemiş: "İslam ümmeti; atılganlık, cesaret ile korkusuzluk isteyen fevkalade proje ve girişimlere son derece muhtaç". Daha sayfaların başında bu bir nevi haykırış barındıran cümle, iman sahibi ruhlara içten bir ilham veren slogan gibi.

(başarısızlığı) küçümse, ehemmiyet dairesini geniş tut, mükemmeliyetçilikten kurtul, kendine kapsayıcı bir plan çiz." Bu başlıklarla, hem nefsi hem de ümmete dair ciddi görevler üstlenmek isteyen gençler için temelde yatan başarısızlık korkusunu silmelerini sağlayan tavsiyelerde bulunmuş. Konuyu sonlandırdığı cümleler ise yine vurucu gerçekleri kapsayan nitelikte: "Mükemmelliğin, nadir bulunan bir şey; bizden istenenin ise çaba sarf etmek ve mümkün merteye farklı yollara başvurmak olduğunu daima aklında tut. İnsanlar, başarısızlıktan korkmaları sebebiyle çaba ve gayretten geri durarak birçok hayırdan mahrum kalıyorlar" (sf: 45).

İkinci konuya geçişinde, gerçekten davetçinin maslahatını ciddi bir biçimde etkileyen kimlik sorununu dikkate alan meseleleri açıklamış; bununla ilgili ise "Müslümanın Varlık Gayesi" ve "Gençlerin Kimliğini Belirleyici Unsurlar" adı altında açıklamalar yapmış. Daha sonra mümin yürek için en önemli unsurlardan biri olan "İman ve Sebat Mücadelesi" başlığını atmış. Özellikle ilmi okumaların üzerinde durarak çeşitli tavsiyeler vermiş. Kur'an mucizesine de özel bir başlık atarak, "Kur'an'a; ezberleme, anlama, okuma, düşünme ve amel etme amacıyla her yaklaşıldığında insanın imanı artıyor, ona hidayetini ve tevfiğin kapıları açılıyor" (sf: 57) cümlesiyle bu fikrine güç katmış.

Başlıkların devamında "eleştirel düşünce"ye değinerek, "Nasıl eleştirel düşünür olunur?" sorusuna maddeler halinde cevap vererek, gençliğin tabiri caizse en meraklı olduğu ve içine düşmek için türlü bahaneler sunduğu konuya, sınırlar ve tedbirlerle yaklaşmış. Devamında "rol model sorunu"na giriş yaparak okuyucunun

kimi eleştirip kimi örnek alacağını belirlemele-
rine yardımcı olacak çözümleri sunmuş. Ayrıca
"Nasıl rol model olunur?" sorusuna da değin-
meyi ihmal etmemiş. Cevabını ise önce madde-
lerle sıralamış, sonra da sonuç beklemede ace-
le edilmemesini ve önlerinde on yıl gibi uzun bir
süre olduğunu belirtmiş.

İlerleyen sayfalarda "başarının dört altın
kuralı"nı, "ilim, ibadet, sistematik düşünme ve
Allah'a davet" olarak belirlemiş. Kitabı okudu-
ğum süreçte zihnimde sürekli bu dört madde
dönüp durdu ve iman ile davetin ana dallarının
bu şekilde birkaç sayfada toparlanmasını, İsla-
mi ruhumuza çeki düzen vermek için büyük bir
fırsat olarak gördüm. Duam, bu fırsatı değer-
lendirenlerden olmak...

Yazarın değerli bilgi ve tavsiyelerinin deva-
mında, "bilgi kaosu" ve bunu yenmek için "ilmin
yöntemi"ni açıklayan maddeler bulunuyor. Dü-
zenli okumanın nasıl sağlanacağını, bunun için
nasıl bir sıra izleneceğini, alınan bilgilerin nasıl
kalıcı ve kullanışlı hale getirileceğini açıklayan
öğretici bir dil kullanarak anlatmış. Ve yine ko-
nuyu noktalarken güzel ve motive edici söz-
ler eklemiş: "Kişi, asıl gayesini kendine daima
hatırlatmalı, kalbini temiz tutmak için tövbeye
ve istiğfara sarılmalı ve İslam'ın ihyasına katkı
yolculuğunda Allah Teâlâ'ya devamlı tevekkül
etmelidir" (sf: 115).

Kitabın bir diğer başlığında ise yeni neslin
çok da üzerinde durmadığı, gereken önemi ver-
mediği ve eksikliğini hissetmediği bir meseleye
açıklık getirmiş: "Modern tarihi bilmenin öne-
mi." Kitapta, kısa bir şekilde değinip sonrasında
okuyucu için tarihte araştırılması gereken
unsurları sıralamış. Ancak bir okuma programı
kapsamında okuyuculara iletilen, yazarın, kita-
bı hakkında eklemelerinin tercümesini dinledi-
ğimiz ses kayıtlarında, biraz daha bu konunun
üzerinde durmuş. Oradan bir alıntı yaparak
devam etmek istiyorum: "İstikamet üzerinde
olan ve davete önem veren müslümanın, içinde
yaşadığı vakıayı iyi anlaması gerekmektedir.
Peygamberimizin (s.a.v.) yaşamı, içinde yaşa-
dığı vakıayı iyi anlama üzerine kurulmuştur."

Kitabın sonlarına yaklaşırken yazar, ehem-

miyeti azımsanamayacak derecede fazla olan
iki konuya değinmiş. Bunların ilki "Şehvet, aşk
ve evlilik mücadelesi". Böylesine titiz bir ko-
nuyu ele alırken akıcı ve samimi bir dil kullan-
mış. Evlilikten önce, evlilik yolunda ve evlilik-
ten sonraki aşama olarak üçe ayırdığı konuyu
tüm ayrıntılarıyla, akıllardaki soru işaretlerini
azaltarak yazıya dökmüş. Son cümlesinde ise
Rasulullah'ın (s.a.v.) evlilik hayatının incelen-
mesini; zira o yaşantılarda nice bereket, tavsi-
ye ve kaideler bulunduğunu zikretmiş.

Kitabı nihayete erdiren son başlık ise "Hi-
dayet ve İstikamet". Bu konuya da "hidayetin
önündeki engellerden kurtulma, Allah'a dayan-
mak, inabe (Allah'a yönelmek), Kur'an'a sarıl-
mak, Allah yolunda cihat etmek, Allah'a bağlı
olmak, Allah'tan hidayet istemek" alt başlıkla-
rıyla renk katmış. Sözlerini sonlandırırken bu
konuya yer vermesi, ne kadar mühim ve kişide-
ki iman kapısının açılmasına büyük etki sahibi
olan bir anahtar olduğunu gösteriyor zannım-
ca. Yüce Allah, Ahmed es-Seyyid'i ve onun gibi
nice mütefekkeri, kalemiyle cihad edenler mer-
tebesine eriştirsin. Onları ve aynı yolun yolcusu
olan bizleri, ilim ve amellerimizi şahit kılarak
yolun sonunda Resul ve Nebilere komşu olan-
lardan eylesin.

Konuları açıklarken başlıklarla yetinmemin
sebebi, hem bu yazının sadece kitabın incele-
mesi olacağından hem de kitabı henüz okuma-
mış olan kişilere çok fazla ön bilgi vermiş olmak
istemediğim içindir. Bu kitabı ve yazarın kitap-
lığını oluşturan diğer eserleri, iman ve sebatı
kucaklamaya gayret eden tüm Müslümanlara
tavsiye ediyorum.

Bu kitabı okumak, dimağıma farklı ama lez-
zetli duygular ekti. Bunları yazıya dökmek ne
kadar zor olsa da hayatımın bir döneminde
böyle bir esere şahit olma ve ilminden fayda-
lanıp iman heybeme taptaze ve tükenmeyecek
azıklar ekleme fırsatını, yıllar sonra da olsa ha-
tırlayabilmeyi ümit ediyorum.

Rahman'ın Hediyesi Mübarek Üç Aylar

Hacer GÖRGÜN

"Allahümmebâriklenâ
fî Recebe ve
Şa'bân ve belliğnâ
Ramadân: Allah'ım! Receb ve
Şaban aylarını hakkımızda bere-
ketli kıl ve bizi Ramazan'a ulaştır."
(Ahmed b. Hanbel, el-Müsned,
1/259)

Sahâbeden Muhammed b. Mesleme'nin (r.a.) naklettiği bir hadiste Hz. Peygamber (sav) şöyle buyurmuştur: "Şüphesiz Allah Teâlâ, rahmetini bir rüzgâr gibi estirdiği zamanları vardır. O anlarda rahmet kime denk gelirse, o kimse asla şakî olmaz ve saidlerden olur.

Öyleyse bu rahmete ermek için gayretlerini arttırsın." (Taberani, Mücemü'l-Vasit, 3/180) Hadiste beyan buyrulan bu büyük müjdenin hangi zamanlara denk gelebileceğini yine biz, Hz. Peygamberin (sav) başka hadislerinden öğrenebiliyoruz. Üç aylar denilen rahmet mevsimi, bu zaman dilimlerinin en önemlilerinden ve en bilinenlerindedir. Çünkü bu ayların değer ve kıymetine dair, Hz. Peygamber (sav) hem sözlü hem ameli olarak çok önemli mesajlar vermiştir.

Usul konularının kaynağı, Kur'an ve sünnettir. Hz. Peygamber, olaylara çözümler sunarken bir yöntem dâhilinde bu eylemini gerçekleştirmiştir. Sahabesini çeşitli yerleşim yerlerine muallim gönderirken de onların usule vakıf olmalarına dikkat etmiştir.

Hicri takvimin 7. ayı olan Receb-i Şerif geldiğinde, Hz. Peygamber'de (sav) farklı bir ruh hali belirirdi. O güne kadar hayatında var olan nafile ibadetlerin gözle görülür bir şekilde arttığına herkes şahit olurdu. Özellikle bakışların Ramazan üzerinde yoğunlaştığı görülürdü. Çünkü Receb ayı, kıymetini Şaban ayından, Şaban ayı ise kıymetini Ramazan ayından almaktaydı. Ramazan'a varıncaya kadar artarak devam eden heyecan, Ramazan gelince zirvelere varır, o otuz günlük mübarek zaman dilimlerinde ise heyecan hiç azalmadan bayrama ulaşılırdı.

Üç Ayların Kapısı Receb-i Şerif

Üç ayların ilki olan Receb ayı, içerisinde Reğâib ve Miraç geceleri gibi iki özel geceyi saklayan ve Hz. Peygamber'in (sav) beyanı ile duaların kabul edildiği icabet anlarını içinde barındıran bir aydır. Bir hadiste Hz. Peygamber (sav) şöyle buyurmuştur: "Beş gece vardır ki, onlarda yapılan dualar kabul olur. Bunlar; Receb ayının ilk gecesi, Şaban ayının on beşinci

gecesi, Cuma ve Bayram geceleridir." (Suyûtî, el-Fethû'l-Kebîr, 2/92)

Hiz. Peygamber (sav), Recep ayına erişince oruğlarını, infaklarını, Kur'an okumalarını, dualarını ve diğer nafîle ibadetlerini artırır, hanesine bu güzel atmosferi hâkim kılar, kendisini adım adım izleyen sahâbe efendilerimize de hayır ve nafîle adına teşviklerde bulunurdu.

İlahî Müjdelerin İzharı Şaban-ı Muazzama

Zaman Şaban ayına girdimi heyecan biraz daha artardı. Çünkü Şaban ayı, onlarca hadiste beyan buyrulduğu gibi çok önemli müjdelerin verildiği bir aydı. Hiz. Peygamber (sav), bir hadisinde: "Allah Teâlâ, Şaban ayının on beşinci gecesinde (Berat Gecesi) rahmetiyle dünya semasına iner, orada tecelli eder ve Kelb kabilesinin koyunlarının tüyleri sayısından daha çok günahkârı affeder." (İbn Mace, İkâme, 191; Tirmizî, Savm, 39) buyurmuştur.

Hiz. Peygamber (sav), bir başka hadisinde ise daha farklı bir tablo bizlere anlatır: "Şaban'ın ortasındaki geceyi ibadetle ihya ediniz, gündüzünde de oruç tutunuz. Allah Teâlâ, o akşam güneşin batmasıyla dünya semasında tecelli eder ve fecir doğana kadar, 'Yok mu benden af isteyen, onu affedeyim. Yok mu benden rızık isteyen, ona rızkını vereyim. Yok mu bir

musibete uğrayan, ona afiyet vereyim. Yok mu şöyle, yok mu böyle!' der." (İbn Mace, İkâme, 191)

Şaban ayının on beşinci gecesinden sonra ise artık nazarlar hep Ramazan ayının üzerinde yoğunlaşır. Selman-ı Farisî'nin (ra) bize naklettiği şu hutbe, zaten her şeyi ortaya koymaktadır. Efendimiz (sav) buyurmuşlardır ki: "Ey insanlar, büyük ve mübarek bir ay yaklaştı, gölgesi başımıza düştü. Bu öyle bir aydır ki, içinde bin aydan daha hayırlı olan Kadir Gecesi vardır. Allah, o mübarek ayın gündüzlerinde orucu farz, gecelerinde nafîle namazları meşru kıldı. Bu ayda küçük büyük bir hayır yapan insan başka aylarda bir farz eda etmiş gibi sevap alır. Bu ayda bir farzı yapmak, başka aylarda yetmiş farz yerine geçer. Bu ay, Allah için ağlık ve susuzluğun, taat ve ibadetin meşakkatlerine sabır ve tahammül aydır.

Sabrın karşılığı da cennettir. Bu ay, yardımlaşma ayıdır; bu ay, mü'minlerin rızkını arttıracak aydır. Bu ayda her kim oruçlu bir mü'mine iftar edecek bir şey verirse, yaptığı bu iş günahlarının bağışlanmasına ve cehennemden azat olmasına sebep olur. Oruğunun sevabından da hiçbir şey eksilmeden onun kadar sevaba kavuşur."

Ashab-ı kiramdan bazıları, "Ya Resûlallah, hepimiz oruçluya iftar edecek bir şey bulup verecek durumda değiliz" dediler. Bunun üzerine Resûl-i Ekrem Efendimiz (sav): "*Allah bu sevabı bir tek hurma ile, bir içim su ile, bir yudum süt ile oruçlu mü'mine iftar ettirene de verir*" buyurdular ve hutbelerine şöyle devam ettiler: "*Bu ayın başı rahmet, ortası mağfiret, sonu da cehennemden kurtuluştur. Bu ayda her kim kölesinin (işçi ve hizmetçisinin) işini hafifletirse Allah onu affeder ve cehennemden uzak tutar. Bunun için bu ayda şu söyleyeceğim dört hasletten ikisi ile Rabbinizi razı kılarırsınız, diğer ikisinden ise hiçbir vakitte ayrı kalamazsınız. Rabbinizin rızasına sebep olan hasletlerin birisi, Kelime-i Şehadet'e devam etmeniz, diğeri de Allah'tan mağfiret dilemenizdir. Vazgeçemeyeceğiniz iki hasletin biri, Allah'tan cenneti istemek; diğeri, cehennemden Allah'a sığınmaktır. Her kim oruçluya bir yudum su verirse, Allah da ona benim mahşerdeki havuzumdan öyle bir su içirecektir ki cennete girinceye kadar bir daha susuzluk çekmeyecektir.*" (et-Tergib ve't-Terhib, 2, 94-95)

Helal, Allah'ın haram kıldığı şeyler dışında kalanlardır. Bu daire geniştir, keyfe de kâfidir. Helal ile yetin ve hep onun arkasında ol ki, bereketi elde edebilesin ve her daim huzur içinde kalasın.

Ahlâk Bilinci

Ahlâk, Müslüman'ın kuşanacağı en güzel elbisedir. Hayatın her alanında ortaya koyacağı tavır, Mümin ahlakına uygun olmalıdır. Ahlakın Kur'an ve Sünnet ile şekillensin ki, imanını temsil edesin ve sana yakışan hali âleme yansıtasın.

Namaz Bilinci

Namaz, dinin direği, cennetin anahtarı, müminin miracı, hesabın ilk sorgusu, gözlerin aydınlığı, imanın ikiz kardeşidir. Namazlarını hakkı ile ikame et ki, onunla doğrulasın, dik durasın, Allah ile irtibatını canlı tutasın ve her türlü çirkinlikten uzak kalasın.

Kur'an Bilinci

Kur'an, bir ucu kendi otoritesinde, bir ucu yere sarkıtılmış, tutacak eller bekleyen Hablul-lah/Allah'ın ipidir. O ipe sınıksız sarıl, ahkâmı

ile amel et, ahlakı ile ahlaklan ki, adam olasın, adam kalasın, adamlar yetiştiresin.

Sünnet Bilinci

Sünnet, Müslümanca düşünme ve Müslümanca yaşamadır. Hayatın her alanında ve her anında rehberin kesinlikle Hz. Peygamber (sav) olmalıdır. O'nun adımlarını izleyen bir takipçi ol ki yanlış yapmayasın, eksik bırakmayasın ve batıl yollara sapmayasın.

Ümmet Bilinci

Ümmet; ırkın, dilin, toprağın bir araya getirdiği insanlar değil, imanın bir potada topladığı inanç mensuplarıdır. Onlar, bir vücudun azaları gibidir. Ağrıyan ve ağlayan coğrafyalarının sesini derinden duy ki imanının sorumluluğunu yerine getiresin.

Yaşadığımız bu çağ, bilgi çağı; buna, hiç kimsenin bir itirazı yok. Bilgiye erişim oldukça fazla ancak bu çağda eksik olan en temel mesele, bilinçtir. Biz Müslümanlar olarak Mevla'nın bize ikramiyesi olan bu üç ayları bir fırsata döndürmeli, bilgi çağını bilinç çağına dönüştürmeliyiz. Her haftasında bir bilinci kuşanma gayreti içerisinde olmalıyız. Öncelikle işe niyetlerimizle başlamalıyız. Arkasından bir Kur'an bilinci, arkasından bir sünnet bilinci, arkasından bir ümmet bilinci, arkasından bir zaman bilinci, arkasından bir infak bilinci ve arkasından bir hayır hasenat, emri-bil maruf ve nehi anil münker bilinci kuşanmamız gerekiyor. Böylelikle Ramazan'ın sonuna kadar her hafta bilinci kuşanma ve bir bilinci hayatımıza taşıma anlamında şeklinde bir imkân dönüştürmeliyiz. Eğer biz bu bilgiyi bilince dönüştüremezsek o bilgi sadece sırtımızda yük olacak. Bunu, bir bilince dönüştürür ve bu manada amele taşırırsak -inşallah- bu konuda gerekli oranda kulluk kalitemizi arttırmak için bir imkân olacak.

Allah (cc) hepimize bu bilinçleri kazandırtsin ve bu bereketli günleri hakkımızda hayırlara vesile kılsın. (Allahûmme Âmin).

Kaynak:

1. Siyer Yayınları
2. Doğru Haber
3. İlim İhsan Dergisi

Rabbani Ulemanın Vasıfları - IV

Dr. Mehmet SÜRMEĠ

14. Müzekkî olmalıdır. Tezkiye kavramının kök fiili ve türevleri, Kur'an'da 28 defa geçmektedir. Malda temizlenmeyi ve buna bağlı bereketlenmeyi ifade eden zekât kelimesi ise 32 defa kullanılmıştır. Tezkiye sayesinde kişi, dünyada insan olma vasfını elde eder ve övgüye layık nitelikler kazanır. Tezkiyenin mutlak anlamda kaynağının Allah Teâlâ olduğuna şu ayet delalet etmektedir.

”يَلِ اللّٰهُ يَرْكِي مَنْ يَشَاءُ وَلَا يَظْلُمُونَ قَبِيْلًا“

”Hayır, aksine Allah dilediğini temize çıkarır ve kimseye kıl kadar haksızlık yapılmaz.”¹ Yüce Allah, kullarının ne ile ve nasıl tezkiye olacağını Kur'an'da açıklamış ve Peygamberine de tezkiyeyi birçok ayette beyan ettiği gibi asli bir görev olarak yüklemiştir:

لَقَدْ مَنَّ اللّٰهُ عَلَى الْمُؤْمِنِيْنَ اِذْ بَعَثَ فِيْهِمْ رَسُوْلًا مِّنْ اَنْفُسِهِمْ يَتْلُو عَلَيْهِمْ اٰيٰتِهٖ وَيُزَكِّيْهِمْ وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتٰبَ وَالْحِكْمَةَ وَاِنْ كَانُوْا مِنْ قَبْلُ لَفِي ضَلٰلٍ مُّبِيْنٍ

”Allah, müminlere kendi içlerinden bir peygamber göndermekle onlara karşı lütufta bulunmuştur. Bu peygamber onlara Allah'ın ayetlerini okuyor, onları arındırıyor/tezkiye ediyor, kendilerine kitabı ve hikmeti öğretiyor. Oysa onlar, daha önce açık bir sapıklık içinde idiler.”²

Bu ayet, bizlere tezkiyenin hem bir metodunun olduğunu hem de peygamber olmadan tezkiyenin mümkün olmayacağını öğretmektedir. Bu nedenle risalet bağlamında en büyük müzekki, Peygamber efendimizdir. O, bir müzekki olarak ilk İslâm toplumunu 23 yıl zihinsel ve ruhi tezkiyeden geçirmiştir. Bu tezkiyenin sonunda ibrahimî bir ümmet yetiştirmiştir. Hz. Peygamber'den sonra ise bu vazife rabbani âlimlere verilmiştir. Kur'an, rabbani âlimlerin bu ulvi görevlerini şöyle karara bağlamıştır:

لَوْلَا يَنْهٰهُمُ الرَّبِّيُّوْنَ وَالْاٰخِبَارُ عَنْ قَوْلِهِمُ الْاِثْمَ وَاَكْلِهِمُ السَّخْتِ لَبِيسَ مَا كَانُوْا يَصْنَعُوْنَ

”Din bilginleri, fakihleri onları günah sözlerinden ve haram yemelerinden nehyetmeli değil midirler? İşledikleri şey, elbette ne kadar kötü!”³ Abdullah b. Abbas, ayetin âlimlere yüklemiş olduğu fonksiyondan dolayı; ”Kur'an'da bu ayetten daha şiddetli bir ayet görmedim” demiştir.⁴ Ayet, ulemanın insanların düşünce sapıklığına müdahale etmelerinin şart olduğunu belirttiği gibi, yine insanların yediklerinin helallerden olmasını belirlemelerine kadar âlimlerin üzerine teklifler koymaktadır. Bu anlayışa göre Rabbimiz, insanın yedikleri ile düşüncelerindeki sapmalar arasında ilgiler kurmuştur. Ortaya vahim

1 Nisa 4/49

2 Âl-i İmran 3/164

3 Maide 5/63

4 Zemahşeri, *Keşşaf*, c.I, s.640.

bir durumun çıkmaması için âlimler, zihinsel dönüşüm ve helal gıda üzerinde köklü çalışmalar yapmak zorundadırlar. Âlimler, ümmetin zihin ve gönül dünyalarından sorumlu oldukları gibi midelelerinden de sorumludurlar.

Eğer insanlar, peygamberlerin çağrısına olumlu cevaplar verirler ve zihin/gönül tezkiyelerini ikmal edecek olurlarsa;

“فَدَأْتِجُ مَنْ تَزَكَّى”

“(Bu dünyada) arınmayı başaran (öteki dünyada) mutluluğa ulaşır.”⁵ Ayetin sırrına erişmiş olurlar. Ayet, aynı zamanda arınmanın iradeli bir eylem olduğuna da işaret etmektedir.

Allah Teâlâ, daha ruhlar âleminde iken insanlardan söz/ahd almıştır.⁶ Yaratma ve emir alanlarında ilahi iradeye teslim olacaklarının sözünü veren insanlar, ceset âlemine geldikten sonra verdikleri sözlerden caymışlardır. İnanç ve amel bağlamında kirlenen insanlara Yüce Allah, ezeli sözleşmeyi hatırlatmak(zikir)⁷ için peygamberler göndermiştir. Peygamber göndermediği bir topluma azap etmeyeceğini de ayette açıkça bildirmiştir:

“وَمَا كُنَّا مُعَذِّبِينَ حَتَّىٰ نُنَبِّئَ رَسُولًا”

“Ayrıca Biz, (kendilerine) bir elçi göndermeden (yaptığı haksızlıklardan ötürü hiçbir topluma) azap etmeyiz.”⁸ Fıtratta bozulmanın mahiyet farklılıkları Kur’an’da değişik kavram ve kelimelerle anlatılmıştır. Küfür, şirk, nifak ve irtidat kavramları bunlardan bir kısmıdır.

Yukarıda saymış olduğumuz fıtrata aykırı durumlardan yeniden öze dönüşü bildiren temel kavram, kelime-i tevhittir. En büyük tezkiye tevhitte başladığı gibi, başındaki “لا” da en

Din, Allah Teâlâ'nın tüm insanlığa göndermiş olduğu ve hayatın bütün cephelerini kuşatan vahiyler toplamıdır. Amacı, insanlığı dünyada hidayete erdirip onlara ahiret saadetini kazandırmaktır. Batılların kabul ettikleri bir din anlayışı, Müslümanlıkta yoktur. İslâm'a göre din; hem inanç hem de hukuk, iktisat, eğitim, siyaset ve ahlakıdır. Kısacası din, hayatın her alanını çevreleyen ve sorunlarına vahiy eksenli çözümler üreten bir kurumdur.

büyük devrimdir; tezkiyenin iliyidir. İnsan; ilim, yakîn, ihlâs, sıdk, muhabbet, kalp ve dille kabul, anlama inkıyatla kelime-i tevhidi söyleyecek olursa kalbini ve zihnini bütün putlardan temizlemiş olur. Kelime-i tevhidin anlam alanından ve ruhundan gereği gibi istifade edip bir gayret ortaya koyabilmek için bu kelimenin tan şıdığı birtakım şartlar vardır. Bu şartların mutlaka yerine getirilmesi ve gerekleri ile amel edilmesi zorunludur. Bu şartlar şunlardır:

- 1- Kelime-i tevhidin taşımış olduğu menfi ve müspet tüm anlamları bilmek.
- 2- Taklide ve hazırda bulmaya dayanmayan bilinçli ve kesin bir iman,

- 3- Bu kelimenin ikrar ve kabulünde içerisine yalan ve riya girmeyen (münafıklıktan uzak) bir ihlâs,
- 4- Tasdik ve ikrarda tam bir teslimiyet ve doğruluk,
- 5- Allah'ın (c.c.) tüm emirlerine karşı terk ve gevşeklik ihtimali olmayan bir itaat,
- 6- İçerisinde şüphe bulunmayan ve redde de ihtimali olmayan mutlak tasdik.⁹

Saymış olduğumuz şartlar ve bilinç muvacehesince tevhidin anlamına iman eden bir Müslüman, kelime-i tevhidi söylediğinde;

- 1- Şeytana ibadet etmemeye,¹⁰
- 2- Hevayı/basit tutkuları tanrılaştırmamaya,¹¹
- 3- Monarka, firavuna ve krala tapınmamaya,¹²
- 4- Meleyi/bürokrasiyi putlaştırmamaya,¹³

9 İbni Abdulmuhsin, *Fıkhu'l-Ed'iyye*, s. 180.

10 Bak: Yasin 36/60

11 Bak: Furkan 25/43

12 Bak: Şuara 26/29

13 Bak: Mü'minun 23/47

5 Âlâ 87/14

6 Bak: A'raf 7/172

7 Bak: Talak 65/10

8 İsra 17/15

- 5- Şirke,¹⁴
- 6- Nifaka,¹⁵
- 7- İrtidata,¹⁶
- 8- Belamlara,¹⁷
- 9- Sanemlere,¹⁸
- 10- Tağutlara,¹⁹
- 11- İlahi olmayan kurallara,²⁰
- 12- Dar'u-l harpte gönüllü ikamete,²¹
- 13- Falcılara ve sihirbazlara,²²
- 14- Politeizme,²³
- 15- Dehriilere,²⁴
- 16- İmanı yüzdelenmeye,²⁵
- 17- Kâfir velayetine,²⁶
- 18- Ehli kitabın hâkimiyetine,²⁷
- 19- İdeolojilere,
- 20- Dindeki her türlü aşırılığa,²⁸“ya/hayır” demektedir.

Bu duruma göre en büyük tezkiye, kelime-i tevhidi gönülden söyleyebilmektir. Hz. Peygamber (s.), Müslümanlara tezkiyenin anahtarı olan bu kutsi kelimeyi tekrar ederek imanlarını yenilemelerini istemiştir. Hadis şöyledir: “(Ey insanlar!) İmanlarınızı yenileyiniz. Sahabe; “Ey Allah’ın elçisi imanımızı nasıl yenileriz?” dediklerinde, Resulullah şu izahatı yapmıştır:

14 Bak: Nisa 4/48; Maide 5/72

15 Bak: Bakara 2/8-16

16 Bak. Maide 5/54

17 Bak: Â’raf7/175-6

18 Bak: Maide 5/90

19 Bak: Nisa 4/60

20 Bak: Maide 5/44-47

21 Bak: Hac 22/41

22 Bak: Bakara 2/102

23 Bak: Zümer 39/29

24 Bak. Mü’minun 23/57

25 Bak: Bakara 2/208

26 Bak: Bakara 2/257

27 Bak: Maide 5/51

28 Bak: Nisa

“Lâ ilahe illallah, sözünü çokça tekrarlayınız.”²⁹ Yenilenmesi istenen imanın “elbise gibi eskiyebileceğini” beyan etmiştir.³⁰ Bu eskimenin nedenleri; cehalet, unutkanlık, sorumsuzluk, farkındalığı bilmemek, kötü siyasa ve çevre, eğitimdeki bozulma ve ideolojik baskılardır.

Tezkiyesini en üst seviyede yapan Müslümanlar dünyada ve ahirette “kurtuluşa elbette ereceklerdir.”³¹ Nitekim Peygamber Efendimiz de bu gerçeği şu sözünü açıklamıştır: “Cennete Müslüman(lar)dan başkası giremeyecektir.”³² Şayet kişi dünyada kaldığı sürece, zihin ve kalp tezkiyesini vahiy merkezli yapmayıp küfrün kirliliğini tercih etmiş ise, ahirette de kurtulamayacaktır. Tezkiyesini yapmayıp küfre saplananlara cennete girmenin imkânsızlığını Yüce Allah şu ilginç benzetme ile açıklamıştır.

إِنَّ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَاسْتَكْبَرُوا عَنْهَا لَا تَفْتَحُ لَهُمْ أَبْوَابُ السَّمَاءِ وَلَا يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ حَتَّى يَلِجَ الْجَمَلُ فِي سَمِّ الْخِيَاطِ وَكَذَلِكَ نَجْزِي الْمُجْرِمِينَ

“Ayetlerimizi yalanlayanlar ve onların burun kıvıranlar var ya, gökyüzü(nün rahmet) kapıları yüzlerine açılmaz ve deve, iğne deliğinden geçmedikçe cennete giremezler. Biz, ağır suçluları işte böyle cezalandırırız.”³³ İman alanıyla ilgili tezkiyesini yapmayan kâfirleri böyle cezalandıracağını beyan eden Yüce Allah, kendisine çocuk isnat ederek fitratlarını kirleten ve şirke düşen ehli kitaba da cenneti haram kıldığını bildirmiştir:

لَقَدْ كَفَرَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ هُوَ الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ وَقَالَ الْمَسِيحُ يَا بَنِي إِسْرَائِيلَ اعْبُدُوا اللَّهَ رَبِّي وَرَبَّكُمْ إِنَّهُ مَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ حَرَّمَ اللَّهُ عَلَيْهِ الْجَنَّةَ وَمَأْوَاهُ النَّارُ وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ أَنْصَارٍ

“Allah, Meryemoğlu Mesih’(İsa)dır diyenler kesinlikle kafir olmuşlardır. Oysa Mesih demişti ki: Ey israiloğulları! Benim ve sizin Rabbiniz olan Allah’a kulluk ediniz. Kim Allah’a (çocuk isnat ederek ve otoritesini sınırlandırarak) ortak koşarsa Allah ona cenneti kesinlikle haram etmiştir; onun varacağı yer cehennemdir. Zalimlerin hiçbir yardım edeni olmayacaktır.”³⁴

Eğer kişi zihin ve gönül kararmasına tutulur,

29 Heysemi, *zevaid*, c.II, s.289

30 Heysemi, *zevaid*, c.I, s.52

31 Mü’minun 23/1

32 Ahmed, *Müsned*, c.III, s.349.

33 A’raf 7/40

34 Maide 5/72

hak ve hakikati inkâr edecek olursa; zarurat-ı diniyyenin tamamını veya bir kısmını reddederse ebedi olarak cehennemde kalmayı hak etmiş olur. Yukarıdaki ayetlerde buna işaret etmektedir. Anlayış ve kavrayış kolaylığı olarak insanın tevhidini yok eden ve fitratını bozan hususları şu ana başlıklar hâlinde verebiliriz:

- 1- Allah'a ibadette başka varlıkları O'na şirk koşmak.
- 2- Allah ile kendi arasına putları aracı koymak ve onlardan yardım talebinde bulunmak. Putların şefaatinin ummak.
- 3- Müşriklerin kâfir olmadıklarına inanmak veya onların küfürlerinden şüphe etmek; gidişatlarını doğru ve hak kabul etmek.
- 4- Peygamber'in getirdiği hayat tarzından başka bir hayat tarzını daha sahih kabul edip başkalarının verdiği hükümleri Resulullah'ın hükümlerinden bile güzel görmek. Tağutların hükmünü Allah'ın hükmüne tercih etmek.
- 5- Peygamberin getirmiş olduğu dini emirleri yaşasa bile onun getirmiş olduğu dini hükümlerden herhangi birine kin duymak.
- 6- Hz. Peygamber'in insanlığa tebliğ ettiği din ile veya bu dinin belirlediği sevap ve ikap ile alay etmek.
- 7- Müslümanların aleyhine olarak kâfirlere yardım etmek.
- 8- Bazı insanların, Hz. Peygamber'in getirmiş olduğu dinden çıkmalarında veya bu dine tabi olmamalarında bir sakınca olmadığına inanmak.
- 9- Sihir yapmanın veya yaptırmanın meşru olduğunu kabul etmek.
- 10- Bile bile Allah'ın dininden yüz çevirmek, öğrenmemek ve amel etmemek.³⁵

Sayılan bu konular, insanın imanını yok edip kelime-i tevhidini bozdukları için acilen tashih edilmelidir. Tezkiyenin başlangıç yeri önce iman sonra da ahlak ve amel alanlarıdır. Amelde tashih sağlanır, itikattaki bozulma devam ederse hiçbir tezkiyenin faydası olmaz. Bu sebepten dolayı bütün peygamberler itikatta tezkiye ile

görevlerine başlamışlardır.

Yüce Allah, insanları tezkiye etmek için peygamberler gönderdiği gibi tezkiye yollarını da bizlere onlar vasıtasıyla öğretmiştir. Buna göre insanlar; imanı kâmil anlamda tercihle, vahiy aracılığı ile Allah Teâlâ ile iletişim kurmakla, Kur'an'a mutlak ittiba ile, sürekli Kur'an tilavetiyle, Hz. Peygamberin sünnetini yaşamakla, dua yapmakla, yaptığı günahlardan dolayı anında istiğfar etmekle, namazı ihсан hâlinde kılmakla,³⁶ zekat, oruç ve hacla, cihad etmekle, zikirle, salihler meclisinde bulunmakla, hicretle, Müslümanların velayetini tercihle, infakla, sıddikiyetle, nasihat ve öğütlerle, istişare ve istihareyle, sahih evlilikle, zulme kıyamla ve ahlakı hamide ile tezkiye olabilirler. Elbette bütün bu arınma yollarında usul ve fıkıh bilen rabbani bir âlime ihtiyaç vardır. Zaten onların asıl görevlerinden biri de zihin ve ruh tezkiyesini gerçekleştirmektir. İnsanın rabbani âlim oluşunun gözlemlenebilir en önemli kanıtı, Hz. Peygamber'den aldığı tezkiye görevini hakkıyla yapabilmesidir. Bu ulvi görevi yapmayan kimseler hangi unvanı alırlarsa alsınlar "rabbani âlim" olamazlar.

Konumuzun başından beri Müslümanların eğitiminde aktif rol alan veya alması gereken rabbani ulemanın Kur'an ve sünnetten temel niteliklerini paylaşmaya çalıştık. Eğer bu nitelikli kimseler eğitimde aktif rol almayacak olurlarsa ilmi ehliyeti olmayan kişilerin terbiyesinden(!) geçen insanlarımız sorunlu olurlar. Eğitimde ehliyetin önemine değinirken araştırmamızda toplumsal referansa layık gerçek âlimleri de tanıtmış olduk. Buna göre; okumak, yazmak, araştırmacı, akademisyen ve hoca olmakla âlim olmak çok farklı şeylerdir. Âlim insan evvela Hz. Peygamber'in; ahlak-ı hamide, sıdk, emanet, ismet, tebliğ, talim, teybin, teşrii, fetanet, cömertlik, rahmet, şecaat, adalet, siyaset, iffet, hayâ, hilm, tebşir, inzar, şahadet ve sabır sıfatlarından gerekli payı alan kâmil insandır. Şahsiyetini sünnetle ihya etmeyenden âlim olmaz. Daha bir kısmını verebildiğimiz bu sıfatlardan hiç nasip almayan zevat, önderlik makamlarında tutulduğu için ümmet çok derin ve tamiri zor yaralar almıştır. Hataların tazelenmemesi için âlim sayılmanın karizmasına ve saygınlığına sığınarak "İslam Âlimleri Konse-

35 İbn-i Abd'ul-Muhsin, Abdurrezzak, *Fikh'u-l Ed'ıye, Riyad, 1999, s.194-5*

36 Bak: Ankebut 29/45

yi" vb. cazibeli adlandırmaları günümüzde çok uçuk ve iddialı bulduğumuzu paylaşmak isteriz. Âlim olmayanların bu levhaların altında endam etmelerini de esefle karşıladığımızı ifade ederiz. Modernitenin kurumlarında zihinsel ve ameli kirlenme yaşayan insanların âlim olmadıklarının farkına varmaları bile bir erdemdir. Geçek âlimi tanıyıp âlim olmayanlara bu nitelemeyi layık görmemek de ayrı bir erdemdir. Yapılması gereken, "âlim yoktur" diye inzivaya çekilmek değildir. Ortamı ve şartları oluşturarak âlimler yetiştirmektir. Zaten bu ulvi görevi hakkıyla yapıp âlimler yetiştirip önderlik makamlarını onlara teslim etmedikçe de Müslümanlar için kalıcı bir kurtuluş yolu gözüküyor. Birileri bize kızsda da durum böyledir. İlme talip gençlere, hem teşvik hem de gerçek âlimin fonksiyonlarını öğreten şu hadisi iyi anlamalarını ve gereğini yapmalarını tavsiye ederiz: *"Kim ki ilim öğrenmek amacıyla bir yola yönelirse Allah da onu cennetin yoluna yönlendirir. Melekler de bu kişiden razı oldukları için kanatlarıyla onu korurlar/himayelerine alırlar. Âlim kişiye yerdeki ve gökteki bütün varlıklar istiğfarda bulunurlar. Öyle ki denizlerdeki balıklar bile onun için istiğfar ederler. Âlimin abide üstünlüğü, ayın diğer yıldızlara üstünlüğü gibidir. Âlimler, peygamberlerin varisleridirler. Zira peygamberler, altın ve gümüş miras bırakmamışlardır. Sadece ilmi miras bırakmışlardır ki kim ilim öğrenirse bu mirastan nasibini bolca almış olur."*³⁷

SONUÇ:

Din, Allah Teâlâ'nın tüm insanlığa göndermiş olduğu ve hayatın bütün cephelerini kuşatan vahiyler toplamıdır. Amacı, insanlığı dünyada hidayete erdirip onlara ahiret saadetini kazandırmaktır. Batıların kabul ettikleri bir din anlayışı, Müslümanlıkta yoktur. İslâm'a göre din; hem inanç hem de hukuk, iktisat, eğitim, siyaset ve ahlaklıdır. Kısacası din, hayatın her alanını çevreleyen ve sorunlarına vahiy eksenli çözümler üreten bir kurumdur. En geniş anlamıyla; Allah Teâlâ ile insan, insanla insan ve insanla diğer varlıklar arasındaki ilişkileri düzenleyen ilahi nizamdır. Bu anlamda din, Hz. Âdem ile beraber gönderilmeye başlamış ve Hz. Muhammed'le sona ermiştir. Allah Teâlâ, Peygamberimizden sonra bir daha din de peygamber de göndermeyecektir. Allah Teâlâ'nın

gönderdiği dinlerin ortak adı, İslâm'dır. Farklı dinler, insanların İslâm'dan saptıktan sonra ortaya çıkarmış oldukları bidatlerdir.

Peygamber Efendimize verilen İslâm dininin dışındaki ilahi dinlerin hepsi bölgeseldir. Peygamber Efendimiz ve ona verilen İslâm ise tek evrensel dindir. İslâm dini daha önceki tüm dinleri nesh etmiş/yürürlükten kaldırmıştır. Yani İslâm, nasihtir. Kitab'ı Kur'an-ı Kerim, peygamberi de Hz. Muhammed'dir. Bu dinin ve kitabının içerisindeki tebliğ, kapalılıkları beyan, dini yaşamak suretiyle temsil ve hüküm olmayan konularda ilahi denetim altında teşri hakkı Hz. Peygamber'e verilmiştir. Bu anlamda şunu söyleyebiliriz; sünnet-hadis bilinmeden Kur'an-ı Kerim'i anlamak mümkün değildir. Dolayısıyla Kur'an bilinmeden de İslâm bilinip anlaşılabilir. Sünneti ve hadisi inkâr üzerine inşa edilen bir din algısı, sadece sahte/yalancı peygamberler üretir. Zira bu sapkın anlayışın temelinde Hz. Peygamber'i devre dışı tutup başka kimseleri peygamber yerine koymak, sonra da dünya finans merkezli yeni dünya düzeni/dininin önünü açmak vardır.

Hız. Peygamber, sağlığında gerekli açıklama ve uygulamaları yeterince yapmıştır. Sonraki dönemlerde yeni olaylar meydana geldiğinde müctehit âlimler meseleleri vuzuha kavuşturmuşlardır. Ehliyetli âlimler oldukça da içtihat kapısı hep açık kalmış ve kalacaktır. Günümüz için de bu önerme geçerlidir. Rabbani âlimlerin, dinin tebliğ, tebyin, temsil ve içtihatla meselelerin çözüme kavuşturulmasında çok önemli bir yerleri vardır. Onların varlığı dinin hem gündemde olması hem de din karşıtı yapılanmalarla hesaplaşmak için çok önemlidir. Rabbani ulemanın vasıflarını Kur'an ve sünnet belirlemiştir. İnsanlar, bu üstün nitelikli zevatı bulup onlardan din öğrenmelidirler. Sapıklardan ve ehliyet-siz kimselerden; ilimden ve usulden yoksun şahıslardan din öğrenilecek olursa toplumsal bir sapıklığın yaşanacağı muhakkaktır.

Bu çalışma, kurumsal anlamda dini ve bu dinin tebliğcilerini nitelikleriyle tanıtan bir çalışmadır. Âlimle zalimi birbirinden ayırt etmek; zalimlere ilim adına iltifat etmemek için yapılmıştır.